Sud

Revistă editată de „Asociația pentru Cultură și Tradiție Istorică Bolintineanu“

9-10

NR. 9-10 SERIE NOUĂ (174-175) • ANUL XIX • Septembrie-Octombrie 2015
apare din anul 1996

Publicată cu sprijinul Primăriei orașului Bolintin Vale și Consiliului Județean Giurgiu
www.revistasud.ro

Ion Iancuț - *Vânzător de ceasuri* (Colecția avocat George Șerban)

Editorial

Diversitate

Vasile GRIGORESCU

Parcurg registrele de stare civilă ale Bolintinului de acum un veac și mai bine. Câte s-au păstrat. Întâlnesc figuri familiare. Lumea mare reprodusă într-o lume mică: tragedii (câțiva copii morți în aceeași familie, într-o zi), accidente (două adolescente înecate în Argeș), sinucideri (Elena, care nu a mai dorit să trăiască), copii din flori (destui !), străini (greci, bulgari, evrei, nemți), scandaluri, analfabetim general... Lumea primului deceniu de domnie al viitorului rege Carol. O societate pe cale să „explodeze” către cea mai fastă perioadă a istoriei noastre... Apoi, privind înfricoșătorul spectacol geo-politic actual mă gândesc, cu amărăciune, că acea înfloritoare epocă avea să fie întreruptă de primul mare război și că spre deosebire de cei de atunci, noi încă n-am apucat să ne bucurăm de una asemenea.

S-a uitat, însă Europa de atunci era un tărâm al libertății. Să ne amintim numai că se circula fără restricții de la un capăt la altul al ei, că te puteai așeza unde doreai, de respectul dintre adversari... Au urmat apoi războaiele, votul universal, multiculturalismul, pluralismul, corectitudinea politică, mondializarea și am aflat, mai ales în vremea din urmă, că respectul diversității este mai important decât păstrarea propriei identități.

Meleagurile noastre (ca și continentul), au primit de-a lungul vremurilor mulțime de valuri migraționiste: germanici, turcici, slavi, greci, evrei etc., majoritatea integrându-se și devenind pietre de temelie la fundamentul culturii române. O singură etnie nu s-a putut integra: țiganii. Mergeți să vedeți cum s-au integrat, după decenii de conviețuire, islamicii europeni: turcii în Germania, arabii în Franța, sau la Londra, sau aiurea...

Și-mi amintesc ce spunea Giovani Sartori undeva, că discursul multiculturalist actual, nu face decât să mascheze incompatibilitatea dintre societățile democratice și acceptarea tolerantă a inamicilor culturali, pentru că propune o devalorizare criteriilor. După el ar fi obligatorie limitarea de către Europa a fluxurilor migratorii aparținând culturilor neintegrabile, cum o consideră pe cea islamică.

Și mi-am reamintit zicerea profesorului meu de arheologie: „Cei mai buni marcatori temporali/culturali sunt ceramica și femeile !”. Valul migrator actual este stropit de niște puncte negre extrem de vizibile. Sunt femei purtând caracteristica ținută islamică, care, deși ajunse pe visatul tărâm al libertății nu se grăbesc să leapădе, după noi, acest semn dinstinctiv al constrângerii.

Acele femei reprezintă o cultură în care vom fi nevoiți noi, europenii, să ne integrăm dacă vrem să supraviețuim deciziilor reprezentanților noștri politici. N-am la îndemână argument mai bun decât recentele legi românești care ne constrâng, sub amenințarea bățului, ce și cum să gândim și să valorăm istoria, despre personalitățile ei, despre „grupurile sociale”, tot așa cum, uitând ce au însemnat *rumân*, sau *grec*, ne-au obligat la schimbarea formei țigan în rom.

Mi-e dor

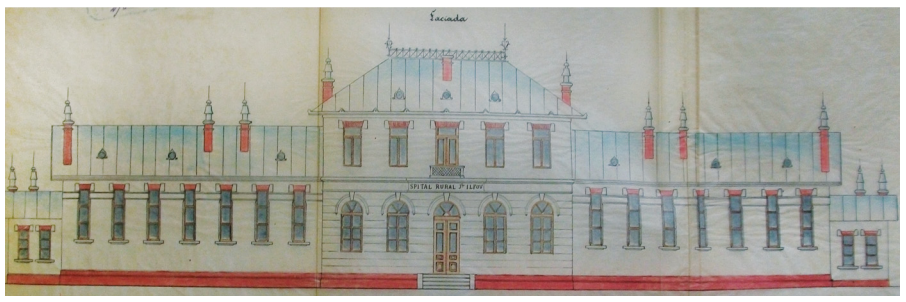
de Șt. O. Iosif

Mi-e dor de munți... de Caraimanul
Pe veci acoperit de nor.
Mi-e dor de freamăt lin de brazi,
De murmur tainic de izvor,
Mi-e dor de tine azi !

Mi-e dor de toaca din vecernii
Și de tălăngi, de verde plai,
De jalnic fluier de păstor,
De mândru port, de dulce grai,
Mi-e dor de tine, dor...

PATRIMONIU

MOȘTENIREA POENĂREȘTILOR

pag. 8

Am citit despre...

Sponsorizări substanțiale și reclame bine camuflate

Florentin POPESCU

Despre problema sponsorizărilor s-a tot scris și s-a tot vorbit la noi de mai bine de douăzeci de ani, adică de când s-a simțit nevoia sprijinirii unor sectoare de activitate care nu au „producție” în sensul strict al termenului și, prin urmare neavând nici marfă de valorificat și de obținut bani, trebuie ajutate de către alte instituții și sectoare producătoare de fonduri.

Dacă bine ne amintim, n-au fost prea îndepărtate nici zilele în care Parlamentul a tot pritocit „Legea sponsorizării”, lăudată de unii, criticată de alții, în fine intrând și rămânând în vigoare până azi.

S-ar fi zis că totul e bine, că toată lumea e fericită și cu lacrimi (de bucurie) pe obraz. Numai că în materie de cultură legea cu pricina, ca aproape orice lege de la noi, a lăsat, și anume portița de eludare, ori mai bine zis de „fentare”, ca să folosim un termen nu tocmai elevat și nu tocmai literar. Sub, să-i zicem „masca sponsorizării” se produce și o reclamă în toată regula. Nu, nu în domeniul cultural, fiindcă acolo e aproape imposibil, ci în sport.

Vă veți întreba, poate, stimați cititori, cum se poate așa ceva. Ei, bine, se poate. „Băieții deștepți”, că sunt și aci băieți deștepți, nu numai acolo unde ne spunea mai

(continuare în pag. 2)

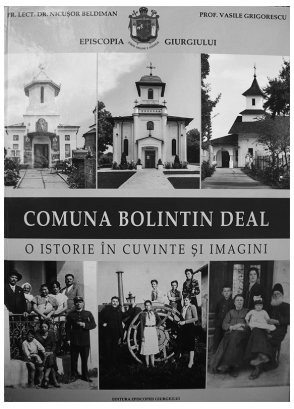
Nicolae Dan Fruntelată
Versuri pag. 6

Testamentul ing. Athanasie Ștefan Bolintineanu pag. 10

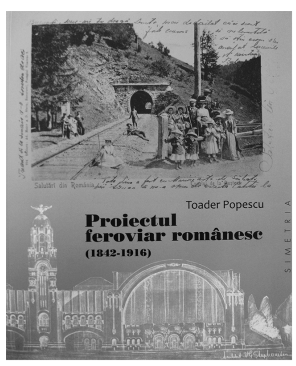
Nicolae Scurtu
Manuscrise ale poetului Nicolae Furcă pag. 11

Gl. Bg. (r) Gheorghe Dragomir
Migrația musulmanilor spre Europa - întâmplare sau strategie bine gândită ? pag. 13

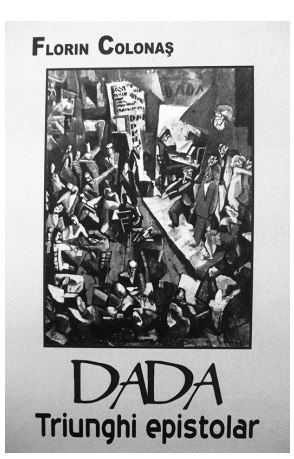
Biblioteca SUD-ului

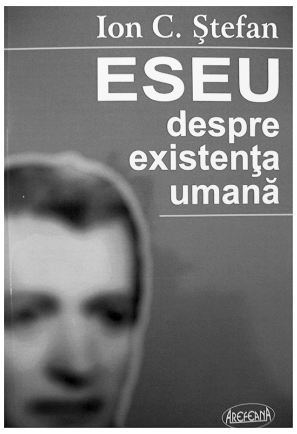
Pr. lect. dr. Nicușor Beldiman, Vasile Grigorescu, ***Comuna Bolintin Deal: O istorie în cuvinte și imagini***, Editura Episcopiei Giurgiului, 2015. Coautori: Pr. Vasile Antonescu, Pr. Florian Pisculungeanu, Pr. George Rotaru, Pr. Anania Avram, Pr. Nicolae Udrea, Pr. Lucian Neacșu, Maria Manolescu, Manda Simeanu, Dumitru Dumitrică, Alx. Lăudat; fotografie Laurențiu Tătulescu. „Monografia unei localități reprezintă, înainte de toate, un act cultural ce implică o covârșitoare responsabilitate. Stucturat după un tipar precis, cu incursiuni într-o istorie mai mult sau mai puțin cunoscută și dispus să pună în valoare aspectele contemporane ale existenței descrise, txtul unei asemenea lucrări implică o muncă uriașă, deopotrivă tenace și smerită intelectual." (Preasfințitul Părinte Ambrozie Episcopul Giurgiului)

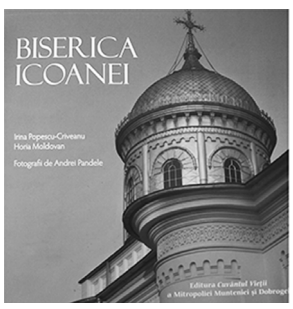
Toader Popescu, ***Proiectul feroviar românesc (1842-1916)***, Editura Simetria, București, 2014. „Toader Popescu revizitează, cu ajutorul proiectului feroviar (pe care cartea ni-l arată pentru prima oară în toată complexitatea lui), o zonă semnificativă a modernizării locale [...], modernizare pe care reușește să o geometrizeze cu precizia sintetică ieșită din comun care îl caracterizează, dar fără să îi usuce savoarea ca fapt de viață..." (Prof. dr. arh. Ana Maria Zahariade)

Florin Colonaș, ***DADA – Trunghi epistolar***, Editura RawexComs, București, 2015. *În anul ce vine 2016, se împlinesc o sută de ani de când doi dintr-ai noștri, aflați departe de țară, la Zürich, în centrul unei mișcări artistice cu un mare răsunet în întreaga lume civilizată, au imprimat o nouă cadență în procesul continuu de transformare a artei.* [...] *Cei doi români aflați în epicentrul mișcării de la Zürich, foarte cunoscuți și extrem de apreciați, se numeau Tristan Tzara și Marcel Iancu.*

Ion C. Ștefan, ***Eseu despre existența umană***, Editura Arefeana, București, 2015. „Prin ce anume captivează, inclusiv în sensul literal al cuvântului, scrierile lui Ion C. Ștefan ? Impresia mea este că el nu se apucă de scris, chiar dacă s-ar fi așezat, prin deprindere, zilnic și cam în același interval de timp, în fața paginii albe, nu mi-l închipui a se încredința direct tastaturii calculatorului [...]; așadar nu se apucă de scris până ce nu obține o stare specială: de sinceritate lirică în ordine emoțională, de bună dispoziție a minții, de acordare a ei secretă la activitatea ce o așteaptă..." (Academician Vasile Tonoiu)

Irina Popescu-Criveanu, Horia Moldovan, ***Biserica Icoanei***, Editura Cuvântul Vieții, București, 2013; fotografii de Andrei Pandele. *Cartierul Icoanei din București este un loc liniștit. Aproape de centru și totuși departe de zgomotul orașului, cu case vechi și grădini grupate în jurul bisericii parohiale, pare neatins de modernizarea ultimului secol. Aspectul de mahala a orașului vechi este ascuns, la prima vedere, de mulțimea caselor burgheze sau aristocrate ridicate înainte de război. O privire mai atentă arată, printre case mari și opulente, simplitatea locuirii vechi bucureștene.*

Constantin Bălăceanu Stolnici, ***Amintiri... Viața la țară – Stolniciul interbelic***, Editura Oscar Print, București, 2015. *De data aceasta am abordat un domeniu cu totul diferit căci se referă la viața mea, la țară la Stolnici, unde am trăit un deceniu. E vorba de adolescența și tinerețea mea până la începuturile studiilor mele universitare. A rezultat volumul de față reînviind pe hârtie o cultură care a dispărut aproape cu desăvârșire.*

Sponsorizări substanțiale...

(urmare din pagina 1)

deunăzi un președinte că sunt, au găsit soluția: sponsorizează numai unde, implicit, li se face și reclamă cu largă audiență. Mai exact spus sponsorizează echipe de fotbal, care echipe și cluburi, vor nu vor, e musai să monteze „la mantinelă", în partea de jos a tribunelor și pe gardurile care protejează terenul banere cu numele sponsorului. De ce ? Păi e simplu ca bună ziua. Când camerele de luat vederi sunt fixate ori se mișcă după cum se deplasează balonul rotund pe stadion, banerele cu pricina apar în toată nuditatea, sau splendoarea (dacă există așa ceva) lor încât nu de puține ori pot umple ecranul televizoarelor, care televizoare nu-i așa, sunt privite de sute de mii, ori chiar milioane de spectatori.

Și uite așa o fabrică de bere, una de sucuri, sau mai știu eu ce altă firmă își face o reclamă la care o instituție de cultură (o editură, o revistă, un teatru ș.a.) n-ar putea aspira nici în cele mai frumoase vise ale lor.

Când în urmă cu vreo douăzeci și cinci de ani cutezasem să editez o publicație și am solicitat o sponsorizare de la o mare firmă de răcoritoare, primul lucru de care am fost întrebat de către posibilul, virtualul meu binefăcător a fost acela legat de tiraj. Și, firește, după ce a auzit că nu depășesc treizeci de mii de exemplare (atunci nu era ce azi, încă se mai citea presa, chiar și cea culturală) am fost privit cu milă, interlocutorul meu arborând un zâmbet de complezență, zicându-mi: „Păi cum să sponsorizăm noi o publicație cu tiraj așa de mic ? Noi dăm bani la un cotidian de cel puțin jumătate de milion tiraj, ori, și mai bine îi dăm unui club de fotbal, care ne afișează sigla și spotul publicitar pe un stadion, ce să-l vadă și să-l citească toată lumea ! Păi cum altfel ? !"

Exact ce spuneam (scriam) mai sus.

Nu mă pricep la chestiuni de publicitate, de contracte între sponsori și beneficiarii sponsorizărilor, n-am habar nici dacă este sau nu legal ce se întâmplă în acest domeniu, însă nu pot, pe de altă parte, să nu încerc un sentiment de tristețe când văd că în materie de cultură nu se sinchisește nimeni să dea vreun bănuț, când se poate lesne deduce că o carte, să spunem, poate avea efecte nebănuite în timp: în formarea, în educația, în construirea de caractere și de personalități, în fine în stimularea gândirii, creației și esteticului.

Un meci de fotbal se poate uita după o zi sau zece, pe când o carte, o revistă, un spectacol de teatru pot dăinui un timp îndelungat - fie în bibliotecă, fie în memoria, fie în sufletul celui/celor care beneficiază de ele.

Fără a aduce vreo acuză cuiva: sponsorului, sponsorizatului, ori - mergând mai departe - celor care fac legile sau celor care le aplică, nu voi conteni să cred că mai avem multe, foarte multe de întreprins pentru supraviețuirea culturii, pentru păstrarea și valorificarea imensului tezaur de tradiții pe care îl avem și pentru care multe alte popoare ne pot invidia.

Pe de altă parte pe frontul mult discutatei integrări europene cred că tocmai prin cultură ne putem păstra și afirma personalitatea, originalitatea, valorile.

Mă aude cineva ?

BOLINTIN - Istorie în imagini

București, 1941: Ieremia Mănescu, (dreapta) și Mișu Vânătoru

Anii '30, întreMăcelăria Bercu și Căminul Cultural

Prăvălia Manolache în 1930

SUD, PÂNĂ LA CAPĂT

Povestea Bolintinului

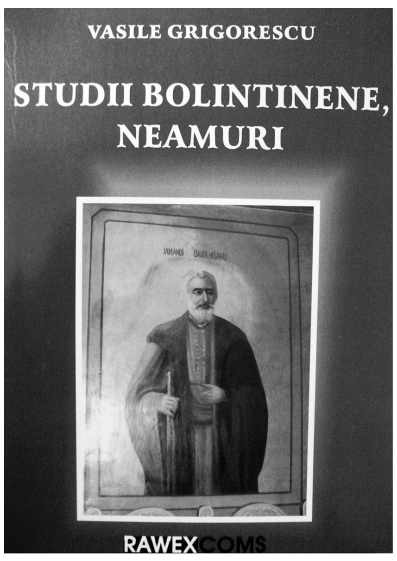
Nicolae Dan Fruntelată

Că nu e iarbă ca pelinu'
Nici oraș ca Bolintinu'

Mie nu-mi place să scriu despre dușmani. Și am adunat destui în viața mea de scriitor și de gazetar. Îi mai pleznesc uneori peste ochi și peste memorie, atunci când devin din cale-afară de tupeiști. Altfel, aplic o urare pe care o știu din tinerețe, când umblam prin Maramureșul pe care-l mult iubesc: *Să trăiască dușmanii mei, să vadă ce bine-o duc !*

Mie despre prieteni îmi place să scriu. Despre prietenii cu care am petrecut o parte din viață, am trăit o parte din sentimentele mele, mai ales, despre prietenii cu care o să-mi petrec toată moartea.

Fără îndoială, unul dintre ei este și va rămâne scriitorul-istoric Vasile Grigore. Ori Vasile Grigorescu, așa cum semnează el. Zic scriitor-istoric și nu vreau să-i fac niciun compliment. El asta este, pentru că, în cărțile lui despre o zare românească numită Bolintin, face o cronică de scriitor adevărat. Eu chiar cred cu toată ființa că Herodot a fost primul mare reporter-scriitor al lumii vechi. Mă fascinează etimologia, istoria veche, povestea unor neamuri care au fost, povara pe care au dus-o ei prin timp, ca această țară așezată în crucea Europei să reziste, să mai reziste.

Mi-a trimis două cărți Vasile Grigorescu: *Studii bolintinene, locuri și fapte* și *Studii bolintinene, neamuri*. Amândouă apărute în condiții grafice splendide, la editura Ralucăi Tudor, Rawex Coms.

E o capcană, încă de la titluri. *Studii bolintinene* e o marcă a unei modestii de profesor care se teme să-și numească opera. Cărțile sunt niște romane istorice, cu multe inserții de documente, de limbă veche și dulce românească, cu nume de boieri și de țărani, de sate dispărute în istorie. Ele explică încă o dată istoria acestei țări. Unică, legată între veacuri și între neamuri, legată cu sânge și cu povești vechi.

Plecând de la ființa ctitoriei Bunei-Vestiri și sprijinindu-ne pe existența în acest spațiu a unui puternic focar de religiozitate, conjugate cu prezența aici a celor mai puternice neamuri boierești valahe: Craioveștii, Floreștii, Bucșanii și Izvoranii, deducem existența unui cnezat al cărui centru era în Bolintin și care cuprindea ambele maluri ale Argeșului, fiind situat în Nord-Estul Țării Românilor – Țara Vlașca.

Iată sâmburele acestei idei, centrul din care crește o poveste.

Scrie Vasile Grigorescu: *Cu Bolintinul începea Vlașca, Țara Românilor, cu pădurea ei nebună – Deliormanul și în care se dovedea imposibil de pătruns*.

Privesc apoi în cealaltă carte, despre neamuri, despre nume, despre cuvinte care sunt parole de intrare într-o taină pe care puțini o cunosc. Genealogia este o taină, este o normă a istoriei, o lege a înțelegerii trecutului. Vasile Grigorescu simte asta, a umblat în arhive, în biblioteci, a studiat frenetic, nu numai pentru a lumina istoria localității în care s-a născut. Ci, mai ales, pentru a explica istoria țării lui care se repetă la fel ca în multe locuri, în Valahia, în Transilvania, în Moldova mare, în sudul Dunării.

Această a doua carte vorbește despre truda lui Constantin Șt. Bolintineanu, cel care *a făcut infinit mai mult pentru această localitate decât mult mai cunoscuta sa rudă, poetul Dimitrie Bolintineanu*.

Pe mine m-au fascinat în aceste cărți numele care vin „de se leagă", cum zice folclorul, nume oltenești, nume ardelenești, sunete armânești, pentru că așezarea asta de la granița Vlașcăi, Bolintinul regal, este o matrice a sufletului românesc.

Continuă, prietene Vasile Grigorescu ! Trebuie să așezi apele acum, fiecare în matca ei, apoi să faci din aceste cărți – lucrul cel mai greu în vremea noastră analfabetă și opacă – manuale pentru copiii din școlile Bolintinului și nu numai, pentru că nu sunt multe localități în țara asta care au asemenea repere.

Repet, pentru tine, prietene Vasile Grigore-Grigorescu, *motto*-ul acestei rubrici: *Nu e iarbă ca pelinu'/ Nici oraș ca Bolintinu' !*

Poeta Alexandra Firiță, finalistă a Concursului de Poezie „Il Chiostro" (Italia)

Gabriel DRAGNEA

Am aflat cu bucurie că luna aceasta poeta Alexandra Firiță, stabilită temporar în Italia, a reușit prin poezia ei să cucerească un juriu format din poeți și scriitori cunoscuți în lumea literară italiană. Poeta din Bolintin Vale a fost nominalizată pentru obținerea Marelui Premiu la un concurs național de poezie organizat de Cercul Cultural și Creație „Il Chiostro" din Stradella (localitate aflată la 20 km de Pavia), sub patronajul primăriei orașului și al bibliotecii publice „Pietro Bazzini".

Concursul, aflat la a VI-a ediție, își va desemna câștigătorii în data de 18 octombrie la sediul Cercului de Cultură și Creație, în prezența oficialităților locale, alături de cunoscuți scriitori și jurnaliști ai Provinciei Pavia, precum Buono Nunzio, Losio Romano, Neri Daniela, Tucci Carmela sau Quadrelli Chiara. Poeziile în limba italiană ale Alexandrei Firiță, indiferent de natura premiului pe care îl va obține, vor face parte din cuprinsul unei antologii literare, o confirmare a talentului și a valorii textelor sale.

LA POESIA (fragment în limba italiană)

La mia poesia è là, lì,
dentro di me, dentro miei sogni,
miei pensieri, nelle mie fatiche.
Nasce allo stesso tempo con l'alba
con il vento sul mare
con le pietre baciate d'eterno,
muore al tramonto per la
bellezza della luce scalata
dentro di me, per miei amori,
per miei dolori –
e muore un po per risvegliarsi
più bella, più forte, più affascinante
ripulirmi la mente imprigionata
in una vita che scorre
tra la rabbia, l'indifferenza, l'odio
in una vita che sale e scende
per cancellare il tempo, il denaro
le paure, i confini, la solitudine.

POEZIA

Poezia mea este acolo, aici,
înlăuntrul meu, a viselor mele, a gândurilor mele,
a frământărilor mele.
Se naște în același timp cu zorii
cu vântul pe mare
cu pietrele sărutate de eternitate,
moare la apus pentru frumusețea luminii
crescută în mine pentru iubirile mele,
pentru durerile mele,
și moare puțin pentru a se retrezi
mai frumoasă, mai puternică, mai fascinantă,
curățându-mi mintea întemnițată
într-o viață care se scurge
între supărare, indiferență , ură,
într-o viață care urcă și coboară
pentru a anula timpul, banii,
spaimele, granițele, singurătatea.

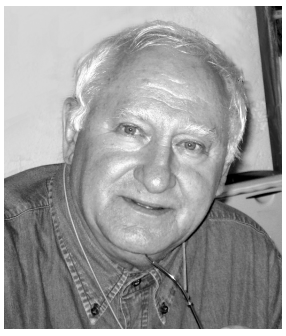
Respectând condițiile de participare, dar mai ales rigorile tehnice impuse în realizarea lucrărilor trimise la concurs, Alexandra Firiță a reușit cu doar două poeme (scrise în limba italiană) să impresioneze juriații prin naturalețea exprimării, sensibilitatea cuvântului care nu și-a dorit niciodată să se dezvolte în spațiul construcțiilor prețioase, voit alambicate (vezi, Doamne, modern-complexe !), prin sinceritatea și limpezimea gândurilor care nu au căutat vreodată să epateze cu orice preț. Și, pentru că, deși am mai spus-o, dar cu alte cuvinte, „simplitatea este condiția principală a frumuseții morale", nici poeta Alexandra Firiță nu omite acest aspect, important atât în creațiile poetice, dar și în viața cotidiană.

Această viață, care i-a oferit o gamă largă și variată de trăiri, unele pozitive, altele, parcă provocări venite pentru testarea răbdării, a puterii de luptă pe baricadele continuității, a retras-o pentru o bună perioadă de timp din spațiul literar, ea revenind în forță, cu o nouă prospețime, odată cu noul volum de poezie *Aparținând clipei*, apărut anul trecut (2014) la Editura Rawex Coms și prefațat de binecunoscuta poetă Victoria Milescu.

Se pare, iată, că nu este vorba doar de o revenire de moment ci, odată cu această nominalizare la un premiu internațional, o promisiune pentru continuitate. Cu ocazia acestui eveniment, poeta Alexandra Firiță a mărturisit: *„Voi avea emoții și mă voi gândi la toți bunii mei prieteni care au crezut în mine si care mi-au fost foarte aproape când uitasem că mai am ceva de oferit din punct de vedere poetic. Acel ceva care nu te trădează, acel ceva care nu te minte și care îți dă certitudinea minunii de a fi și care se numeste Poezie. Dincolo de toate Ea este firul roșu care leagă suflete, indiferent de limba vorbită, de culoarea pielii, religie, convenții sociale, creând o patrie universală. Vivat Poezia !"*.

Jurnal, pur și simplu

Petrolişti de Bărăgan

Don Andreiță

Plouă mărunt și iute în Câmpia Română. Izbește cu spic de măzăriche și, dacă nu ai grijă să-ți treci din când în când mâna peste față, simți cum ți se încrețește fruntea sub ploaie. Viața s-a retras în cochiliile firii, spre conservare, și doar brațul sondelor, ca o cumpănă oblică repetă la nesfârșit, obsedant, o mișcare scurtă sus-jos, de perpetuum mobile. Sarmațianul trimite din adâncuri răsuflări umede de țiței.

Privind mai atent și mai de aproape, se disting și oamenii – trebăluind pe lângă sonde; dar gesturile lor, scurte, automate, îi înglobează în peisajul metalic și insolit. Din când în când, câte unul o ia razna peste câmp, prin grâul ridicat până la glezne, ca un Anteu în căutate de puteri. Revine însă repede și se reînscrie în peisaj, ritmându-și gesturile cu ale celorlalți. Și plouă mărunt, înțepător, și frunțile oamenilor, ca și frunțile sondelor, sunt invadate de poleiul care se lipește de orice – de mâini, de obraz, de veșminte – ca și țițeiul ce continuă să pulseze, gâfâit, din adâncuri.

Ing. petrolist Vasile Lucaci într-o intervenție la explozia din 1979 la sonda 5034 Mitrofani

…Așa arată, în toamna târzie răsturnată spre iarnă, petroliștii din Câmpia Română; mai exact, cei din zona Videle, care-și mai zic și „Petroliști de Bărăgan”, vrând să sugereze în felul acesta, fie și numai prin nume, legătura lor cu tradiționala îndeletnicire agricolă. Și poate că ar fi rămas, în continuare, buni gospodari, dacă…

Până să lămurim acest *dacă*, gândul îmi zboară către ceilalți petroliști – de obârșie, cum s-ar spune – așa cum i-am descoperit în plaiul prahovean și-n muzeul consacrat lor, în Ploiești. Și cum activitatea prahovenilor nu diferă prea mult de cea a vlăscenilor și teleormănenilor, mă voi opri mai întâi în muzeul încărcat de documente, fotografii, tăieturi din ziare, alte dovezi. Să privim împreună. Iată, primele gropi, puțuri și șanțuri din care se extrăgea păcura în secolul al XV-lea. Prima distilerie – în anul 1857. Dar și acte de constituire a societăților de exploatare: câteva la sfârșitul secolului al XIX-lea; peste 30, apoi, majoritatea cu capital străin.

Apar primele ecouri în presa timpului, privind munca grea pe care erau nevoiți s-o depună petroliștii – numiți pe timpuri *puțari*, după numele puțului în noaptea căruia intrau cotrobăindu-i adâncurile lichide.

În cartea unui scriitor local, prefațată de Nicolae Iorga și distinsă, în 1912, cu Premiul Academiei, scrie negru pe alb: *„Puțarii trăiesc pe lângă puțuri, în bordeie absolut infecte, mici, murdare, fără lumină. Intrarea lor în puț se face înfășurându-se puțarul între spete numai în niște trențe de sac și o piele murdară, în cap cu o pălărie de fier, încât scoborându-se de multe ori printr-o ploaie de apă cu păcură, fizicul și starea lui sufletească trebuie să treacă printr-o atmosferă omorâtoare. Nici locuință omenească, nici hrană, nici îmbrăcăminte”*.

Un timp și-au găsit locuință și căldură – într-un mod absolut insolit. „Avantaje” prilejuite de marele incendiu de la Schela Moreni, Sonda nr. 160, aparținând Societății „Româno-Americană”. Din mai 1929 și până în octombrie 1931 – așadar, vreme de doi ani și jumătate – pălălaia ce lumina nopțile și înmuia iernile ademenea în jurul sondei sute de necăjiți, mai ales lucrători concediați. Nenorocitul lor adăpost – se ciopliseră colibe, se săpaseră bordeie – era recunoscut în epocă sub pompos-ironica denumire de „Hotel Foc”.

…Dar să ne întoarcem la *petroliștii de Bărăgan* – și să vedem ce s-ar fi întâmplat cu ei, *dacă*… Dacă geologii n-ar fi descoperit, în Bărăgan, un înveliș aproape continuu de depozite cuaternare, care acoperă formațiuni mai vechi; dacă în seri cu lună și iepuri, Câmpia Română n-ar fi fost cutreierată de șoapte noi, misterioase, ca *platformă moesică, structuri sarmațiene*…

Dacă toate acestea – și multe altele – nu s-ar fi întâmplat, vlăscenii și teleormănenii și-ar fi văzut de îndeletnicirea lor tradițională, agricultura – de lanurile de porumb cu știuleții la brâu, de floarea cea rotitor-iubitoare de soare, de serile cu lună și iepuri. Dar, aproape pe neobservate, au fost împlântate primele sonde – în pieptul de grâu al Bărăganului și-n inima de poet a țăranului. Așa au fost scoși din îndeletnicirea lor sănătoasă țăranii, obligați să preia mai vechiului și tânguitorului cântec sovrom-petrolist:

Decât la sovrom-petrol
Mai bine un muncitor

Căci cu sapa de prășești
Tot mai bine-agonisești

Când e sonda la tubat
Se zbârlește părul-n cap…

Astăzi, puțarii mileniului trei iau calea celor ce-au încheiat mileniul precedent: șomajul.

Și n-au unde să se mai întoarcă.

Și nici de-un „Hotel-Foc” nu sunt semne…

RĂSĂRIT ÎN LUMINIȘ DE SOARE –

Un poet talentat în plină ascensiune creatoare

Ion C. ȘTEFAN

Provenim dintr-un neam de munteni, demni și mândri, urmași ai lui Vlad Țepeș, născuți și crescuți într-un sat pitoresc, numit Luminiș de Soare, AREFU, cum ar fi denumirea istorică a localității noastre natale.

Altfel nu mi-aș putea explica de ce atâtea suflete, de pe meleagurile noastre, au o înclinație firească spre creația literară, sau spre alte forme de manifestare ale artei.

Trei dintre noi am ajuns acolo unde ne-am propus să fim: pe tărâmuri inspirate ale creației.

E vorba de Horia Bădescu, membru al Uniunii Scriitorilor din România, dar și al Uniunii Scriitorilor Francezi, cu un doctorat strălucit despre metaforă, *Memoria ființei*, susținut cu Eugen Simion, pe vremea când aceste era Președintele Academiei Române, autor al câtorva zeci de cărți, publicate atât în țară, cât și în Franța, Belgia, Spania, Canada S.U.A., Rusia și altele – care s-a impus statornic în câmpul spiritual al creației universale.

Apoi, iată-l și pe Victor Gh. Stan, Președintele Filialei București – Literatură pentru Copii și Tineret, a U.S.R, un creator talentat, la care mă voi referi în continuare; iar cel de al treilea voi fi eu, despre care, probabil, se vor pronunța alții.

Fiecare carte nouă a lui Victor Gh. Stan ne prilejuiește o surpriză. Cea de acum, intitulată *Timp la puterea Timp*, se evidențiază prin structura poeziilor: alcătuite din șase versuri, cu rimele 1-4, 2-3, iar ultimele două rimează între ele, cu măsura de 7 silabe, toate scrise într-un stil clasic, pline de farmec și muzicalitate.

Acestea sunt datate, specificându-se și locul elaborării; e ca-n povestea labirintului, din care, pentru a ieși la lumină, trebuie să ne reîntoarcem pe urmele clipelor sale de creație.

O altă surpriză este că, pe prima copertă a cărții, zărim chipul Victoriei Etta Stan, soția harnică și talentată, frumoasă și devotată poetului, ca pe vremea liricilor francezi din secolul trecut Edgar Allan Poe sau Charles Baudelaire.

Victor Gh. Stan îndeplinește și o funcție importantă în cadrul Uniunii Scriitorilor din România, este activ și plin de inițiativă conduce revista, cenaclul literar și editura – toate cu numele Destine.

Este autorul a 12 volume de versuri, a alcătuit și prefațat patru antologii de cenaclu, a elaborat un dicționar de sinteze literare „Destine” și a fost inclus în 6 antologii la nivel național.

Prin toate acestea, pare un bărbat victorios, dar nu funcțiile și activitatea obștească, ci talentul său literar îi conferă prestigiu: „O carte proaspăt editată / Este ca și ceașca din care / Ai sorbit zâmbetul celei care / S-a primenit pentru tine / Peste soarele zilnic / Trup de femeie cu jar pe piept” (*Trup de femeie*, p. 27).

Liric și filosofic, având o gândire artistică echilibrată și subtilă, fără stridențe, ci doar cu un farmec în sine: „Orice linie poate fi / Modelată din puncte / Desenată în zig-zaguri / Închisă într-un cerc / Cu hermeneutice lumini / Omul este o linie verticală” (*Linie verticală*, p. 78).

Aici îl putem asemăna cu Ion Barbu și cu Nichita Stănescu, prin sugestia unor simboluri.

Anotimpurile naturii și trăirile vieții se împletesc armonios, într-un echilibru al infinitului etern: „Copilul se născuse cu un timp al său / Și-l ținea ascuns în adâncul / De suflet al mamei lui tăcută / Sub luna care picura lumină / Să aprindă lumânarea zilei / Până se revărsau florile în rugăciuni” (*Flori în rugăciune*, p. 158).

În maturitatea abordării creatoare, poetul se prezintă ca o fântână ninsă de primăveri: „M-am însetat cu timpul și sine / Și în fântână ninge a primăvară / Clepsidra pierde din stamine / De dor mi-ar fi a câta oară / Să-ntind din aripă spre tine / Acoperindu-te de-o lăcrimioară” (*M-am însetat*, p.111).

Victor Gh. Stan este un poet bine statornicit în câmpul înflorit al literaturii românești. Însă, așa cum afirmam la început, nu doar despre el voiam să mă pronunț, ci despre grupul nostru de scriitori arefeni, dintre care îi mai amintesc pe: Cezar Bădescu, Elena Bădescu, Nicolae Buzoiu-Arefu, doctorul Gheorghe Bârlă, rapsodul popular Dodică Dobrei, profesorul universitar doctor Titi Ciulbea, Ion Radu și încă alții, care vor veni pe aripile viitorului, fiindcă am convingerea că această prolifică localitate este un izvor de lumină.

(Victor Gh. Stan, *Timp la puterea Timp*, Editura Destine, București, 2014)

O REVISTĂ, O CARTE ȘI UN DESTIN LITERAR

Ion C. ȘTEFAN

Domnul ambasador Ion Pătrașcu a mărturisit de mai multe ori, de obicei în introducerea la un nou volum de memorii, cum ar fi *Peregrinările unui diplomat*, că destinul său literar s-a întrupat cu prilejul începutului colaborării în paginile revistei *Curtea de la Argeș*, înființată și condusă de domnul academician Gheorghe Păun.

În introducerea la acest nou volum, Gheorghe Păun scrie: „Despre China cu dragoste și profesionalism”, afirmând, în susținerea aceleiași idei: „Cartea a crescut dintr-o rubrică statornică pe care autorul a susținut-o în *Curtea de la Argeș*, *La pas prin satul global*, prilej pentru a reaminti că domnul Ion Pătrașcu a fost prezent, număr de număr, încă de la plecarea la drum a revistei. Îi fac aici încă o plecăciune pentru această colaborare, deopotrivă pentru *ce* și pentru *cum*: rezum într-un cuvânt englezesc – *reliable* din toate punctele de vedere, de la limba română în cadență” (p. 6).

Este vorba, deci, de un pas înainte, de la memorialistică la eseu, iar titlul *Popas în China* ne sugerează ideea că noul chip al cărții domnului Pătrașcu s-a conturat după ultima vizită pe care fostul diplomat a făcut-o în această prosperă țară, pe urmele tradițiilor și relațiilor culturale înfiripate în tinerețe: „Propria-mi *mașină a timpului* m-a trimis înapoi după amintiri despre China, la care am adăugat informațiile acumulate în decurs de decenii, pe care le-am redat cu toată sinceritatea… Informațiile și impresiile mele sunt culese, bob cu bob, din lumea largă, pe unde am colindat și vă asigur că nu există o experiență mai incitantă decât călătoria” (p. 9). Apoi carta se prezintă într-un paralelism arhitectonic: În urmă cu cincizeci de ani: În misiune la Beijing; China ieri: *Primele impresii, Din viața unui diplomat;* China azi*: Revenirea în China, Înapoi la Shanghai, In lumea chinezilor*. Iar, spre final, imaginea caleidoscopică a unui uriaș planetar este proiectată în infinit: *China eternă: Repere mitologice, Religia și filosofia, Contribuții ale Chinei în civilizația omenirii* și altele.

Două secvențe aparte sunt dedicate relațiilor culturale româno-chineze: *Nicolae Milescu Spătaru, Premieră culturală în relațiile româno-chineze*. Date importante aflăm și despre prietenia seculară dintre cele două popoare: *O carte a prieteniei româno-chineze* și *Cu Eminescu în China*.

Până aici n-am făcut decât prezentarea sumară a unui plan tematic de construcție narativă interesantă.

Dar ce contează mai mult, ce rămâne statornic în memoria cititorilor, dincolo de diplomație, istorie și cultură, din această carte informativă și educativă ? Sufletul naratorului, care ni se dezvăluie într-o sinceră mărturisire, impresiile de călătorie și desele prezentări cinematografice ale unor oameni minunați și peisaje mirifice, bogăția informațiilor care ne ajută să înțelegem mai bine un popor și o țară, ce tind să se situeze într-un loc de frunte în ansamblul mondial al națiunilor.

(Ion Pătrașcu, *Popas în China*, Editura Printech, București, 2015)

O monografie-album și mai mult decât atât

Constantin Bărbuță

Recent, la Editura Episcopiei din județul nostru, a apărut într-o ținută grafică rarisimă, de lux, am putea spune fără nicio exagerare, monografia-album intitulată *Comuna Bolintin Deal: O istorie în cuvinte și imagini* – eveniment referențial – cultural, spiritual și educativ, demn de tradiția glorioasă a acestor meleaguri istorice.

Având binecuvântarea Preasfințitului Părinte Ambrozie, cu sprijinul remarcabil al primarului Emilian Bănică, fiu al satului, monografia răspunde, la mai bine de șapte decenii de la primele încercări similare, unei necesități de suflet, resimțită adânc și constant în conștiința locală, aceea de a ilustra, cu argumente științifice solide și cât mai complete, începuturile, evoluția ascendentă socială, economică, administrativă și spirituală a comunității Bolintin Deal, continuitatea, rolul și implicarea fiilor săi în progresul și momentele cardinale din istoria locurilor și a neamului. Acest demers curajos, încărcat de responsabilitate, are o caracteristică importantă, ce constă în aceea că, la final, el este rezultanta lucrului bine făcut, în echipă, autorii, sub coordonarea Pr. dr. Nicușor Beldiman, asumându-și profesionist și cu inteligență tratarea unor teme sensibile și, deopotrivă, de interes pentru concetățenii cititori: Începuturile și drumul spre modernitate (p. 9-69), Bisericile comunei (p. 70-133), Evoluția învățământului (p. 134/ 147), Cultura populară, Personalități ale comunei Bolintin Deal (p. 148-177).

În lucrare, ponderea cea mai mare și totodată dificilă aparține, firesc, laturii istorice, a cărei expunere și-a asumat-o Vasile Grigorescu, un bolintinean tot mai cunoscut și apreciat de specialiști pentru acribia cercetărilor în arhive, referitoare la trecutul unor așezări rurale din zonă, precum și al vechilor familii boierești care au marcat, timp de secole, viața locuitorilor, activitate ilustrată atât de lucrarea sa *Studii bolintinene*, în trei volume, cât și prin articolele cu aceeași dedicație publicate în revista *Sud*, al cărei redactor șef este.

Cu privire la originile îndepărtate și prima atestare documentară a satului Bolintin Deal, autorul, pe baza unor studii și cercetări recente și riguroase, coroborate cu cele arhivistice, afirmă, curajos, că hrisovul din 15 martie 1433 al voievodului Alexandru Aldea, prin care este atestat satul Bolintin (Vale), ar constitui și actul de atestare al Bolintinului din Deal, procedând chiar la modificarea textului originar prin înlocuirea expresiei „... mănăstirii de la Pădurea cea Mare, unde este Sfânta Bunavestire", cu „... mănăstirii de la Dealul Mare" (p. 45), intuind că o dilemă este pe cale să se risipească !...

Concretețea și, mai ales, multitudinea de evenimente și documente proprii epocii medievale românești, descoperite și decriptate în arhive sau din alte surse, îi permit autorului un adevărat „periplu" istoric, bine documentat și consistent din punct de vedere analitic, cu referire la familii boierești, statutul unor mari proprietăți bolintinene (inclusiv opt hărți), implicarea unor voievozi și relațiile cu boierii din neamurile ce au dominat zona până în epoca modernă (Băleanu, Izvoranii, Văcărescu etc.).

Sunt totodată interesante și utile pentru locuitorii comunei Bolintin Deal, diatele, documentele, informațiile prezentate despre istoricul satelor componente ale comunei, precum Băleanu, Mihai Vodă – Țigănia, Berceni, Costești, Pilești, evoluția statutului adminsitrativ, unele devenind în timp comune, altele dispărute (Drânceștii și Drâmnații), dar rămase încă în conștiința localnicilor în vârstă.

După 1821, fenomene de modernizare sunt vizibile și în spațiul bolintinean: Catagrafia din 1838 menționa trei sate, Bolintinu Băleanului cu 468 locuitori, fiind cel mai mare; la 1864, din proprietatea Băleanu au fost împroprietărite 153 familii, iar în 1875, Bolintin Deal făcea parte din plasa Sabaru, alături de Bolintin Vale și alte 14 comune, pentru ca la început de secol XX (1908), după 40 de ani, satul Țigănia să intre în componența comunei Bolintin Deal, iar Crivina în cea a Bolintinului din Vale.

Partea istorică a monografiei confirmă elocvent și termenul de album, prin cele este 40 de fotografii color, deosebite calitativ, care însoțesc expunerea, ilustrează și întăresc conținutul prin imagini precum portrete, monumente, acte și documente, hărți, costume, obiceiuri, scene de familie etc., de natură să stimuleze și să motiveze lectura. Semnalăm pentru autor, două aspecte care, în opinia noastră, exced bunelor sale intenții, preluarea masivă din cele cinci încercări monografice (p. 15-42) și excesul de date istorice (p. 54-55).

La edificarea acestei splendide lucrări monografice, în echipa selectă de autori „au trudit" (după expresia *Cuvântului înainte* al Preasfințitului Părinte Ambrozie, Episcopul Giurgiului) și cei șase preoți din parohiile comunei Bolintin Deal: V. Antonescu, F. Pisculungeanu, G. Rotaru, A. Avram, N. Udrea, I. Neacșu, fapt ce conferă un plus de originalitate și de interes întregului demers cultural, instructiv și educativ, grație pregătirii individuale solide, sincerității și calității lor sufletești.

Enoriașii, cititori ai monografiei, află cu încântare și mândrie despre istoricul celor trei parohii din comună, despre capelă și Centrul Pastoral, despre înaintașii-ctitori, începând cu Emanoil Băleanu și preoții slujitori, trăind emoții de nestăvilit atunci când, deschizând filele monografiei-album, între cuvinte regăsesc imagini impresionante din lăcașurile credinței, icoanele și sfinții aducători de liniște și pace, în cele peste 70 de imagini color care dau spor de frumusețe acestei lucrări colective.

Ultimele trei capitole ale monografiei comunei Bolintin Deal cuprind referiri selective, importante și necesare cu privire la învățământul local, tradiții și obiceiuri, personalitățile care, prin activitatea și opera lor au contribuit la renumele recunoscut. Începutul organizat al învățământului în satul Bolintin Deal, ca de altfel pentru Țara Românească, are la bază hrisovul domnitorului Alexandru Ghica (1834-1842) din anul 1838, care a dispus înființarea de școli primare în fiecare sat, situația fiind prezentată astfel într-un raport către Eforia Școalelor Ilfov, din aprilie 1840, de către revizorul școlar Bazil Jorj, după o trecere prinșcolile înființate din plasa Sabar: „Plecând la 3 aprilie pentru a revizui școalile din acest judetu, cu cinste fac cunoscut cinstitei Eforii: Colentina din Deal, 13 copii au învățatu, 9 erau, ceteau pe table bine, într-o casa veche; Poenarii lui Enuță, 14 copii au învățatu, 12 erau... Colentina din Vale, 16 copii au învățatu, 13 erau... Aleșii lui Mihai Vodă, 12 copii au învățatu, școala trebuie lărgită cu prispă și lungită cu tindă." (text în *Catedra*, nr. 10, 1996, p. 12)

Evoluția învățământului local, sumară pentru secolul al XIX-lea, este tratată mai substanțial după reforma din 1948, autoarele, Maria Manolescu și Manda Simeanu, dovedind o bună cunoaștere a realității școlare, prin acces la documente și implicare în actul educațional.

Tradițiile și obiceiurile specifice satelor și zonei bolintinene sunt prezentate pe larg în monografie, însoțite de fotoreproduceri adecvate, îndeosebi din viața familială, costumație, portul popular în funcție de sezon, pentru femei și bărbați etc.

Personalitățile cu origini în Bolintin Deal, de anvergură sau cu contribuții unanim recunoscute în propășirea comunității, se bucură de o binemeritată expunere în paginile monografiei, de natură să genereze, să accentueze și să mențină mândria și patriotismul local, probate și de coeziunea în gând și faptă, care au condus la această înfăptuire editorială de excepție și durabilă, care a stârnit deja un interes major în rândul cititorilor.

UN POET SOLITAR – *CONSTANTIN BOSTAN*

Emilia MOTORANU

Constantin Bostan s-a remarcat prin activitatea sa publicistică și editorială. Director al Bibliotecii județene din Piatra-Neamț, este un remarcabil cunoscător al operei lui G.T. Kirileanu.

Cărturarul surprinde, la cei 70 de ani, cu debutul său în poezie. Cartea *De dragoste și de beton,* publicat recent, cuprinde meditații pe tema deșertăciunii vieții și a caracterului ei iluzoriu. În atmosfera citadină, singurul refugiu pentru individul ce suferă de „sindromul coliviei" pare a fi iubirea. Fiecare poveste de dragoste este circumscrisă într-un spațiu închis, „de beton".

În poeziile septuagenarului, temele predominante sunt: iubirea în variate forme (iubirea-vid, iubirea-disperare, iubirea-înțelepciune, iubirea-virtuală, iubirea-sinucigașă, iubirea care face rău), visul, povara vieții, vidul lumii virtuale, nostalgia, singurătatea, orașul, eternitatea, înălțimea, care nu înseamnă apropiere de „Cel ce este", ci cădere.

Poetul este un individ ce răzbate prin „noianul de amintiri", dependent de timpul și spațiul concret, a cărui existență se reduce de cele mai multe ori la o „inutilă statistică".

În vacarmul cotidian, preocupați mereu de problemele noastre sau ale altora, *generația iPad* se limitează la o viață-cartelă.

Caracteristic poeziei lui Constantin Bostan este un anumit sentimentalism lucid, matur, rezultat al experienței în plan existențial și intelectual. În poezii este evocat un univers în care noua tehnologie „domnește", aici nimeni nu ascultă pe nimeni. Lumea poeziilor lui Constantin Bostan este o lume mută în care „umbrele de oameni", rătăcind printre „pubele, mașini, balcoane", își găsesc timp să socializeze doar „pe facebook, pe chat, pe skype, pe mobil".

Individul ancorat într-o realitate zdrobitoare se pierde în mulțime, devine unul dintre cei mulți, nu mai are individualitate. Omul știe că nimic nu este nou sub soare și că noi cei de acum repetăm acțiunile străbunilor sub o altă formă și ne făurim „virtual fericirea".

Corpul femeii este adulat, „trupul tău de stalagmite", iubirea este întotdeauna împărtășită, dar singurătatea și plictisul pune stăpânire pe poet pentru că ea a fost aici „mai în zori, la cafea".

Pentru poet, femeia „noian de ispite" se metamorfozează, dobândind o multitudine de fațete: femeia-vampir, femeia-silfidă, femeia-panteră, femeia-omidă, femeia-liană, femeia-taifun, femeia-fatală, femeia-tăun, femeia-urgie, femeia-rechin.

Deseori, iubirea este nestatornică, dar iubirea e veșnică căci: „Iubim adesea pentru o oră,/ pentru o zi sau o noapte/ iubim și o lună, Și-un an, poate chiar/ și o viață".

Poetul meteosensibil și bântuit de „fiorul zăpezilor de altădat' " își evocă iubita în repetate rânduri: „Îți amintești/ În dimineața când ne-am regăsit/ pornise iar/ a bântui fiorul".

Nu pot trece neobservate asemănările dintre arta poetică argheziană, *Testament* și poezia *Stau și mă gândesc câteodată...,* aici discrepanțele dintre generații sunt marcate de înlocuirea uneltelor de lucru: cei de demult cu „sapa, furca, războiul de țesut, secera, plugul, coasa, toporul" și noi, cei de acum, cu „betonul, zoom-ul, iPad-ul și superpromoțiile".

La Constantin Bostan se constată o preocupare pentru idei și asociații simple, dar inedite, trecerile din planul realității în cel al ficțiunii asigură originalitatea creațiilor: „Săptămâna trecută (am uitat să îți spun)/ Ia noi în bloc am avut un deces:/ a murit domnul Achile, vecinul cel singur,/ dar nici suferind și nici prea bătrân,/ de la șase.../ S-a stins subit, într-o seară,/ abia întors din grădina chiar de el încropită/ lângă intrarea în bloc și l-au găsit/ a doua zi, pe la prânz, intrând la dânsul/ cu Smurd-ul".

Într-o „lume-hău", în care „iadul și raiul" se află pe pământ, suntem veșnicii rătăcitori într-o viață – ocean de mizerii și griji și ne înecăm în banal pentru că: „plecăm-venim, mâncăm-dormim,/ oftăm-exultăm, ne strângem/ în brațe, de gât și/ ori/ la televizor, șoptim-urlăm,/ facem dragoste multă/ visăm-uităm, firește – cam bem,/ ne plângem de milă, ni se rupe/ de alții, trântim-scuipăm, totdeauna/ ascunși în gresii, rigips, după uși,/ cădem în depresii, cădem în rahat,/ murim uneori, nu înviem niciodat',/ dar totuși:/ prea plini de noi – tragem apa !".

Remarcăm motivul „betonului", ce apare în poezii sub diverse forme: „iubire-beton", „betonul coșmarurilor", „amprentați în beton", „solzii groși de beton", „ferecați în beton", „cochilii de beton", „peisaj cu beton", „tigaia de beton a orașului", „amorul de beton", „aripi de beton", „țărm de beton", „eternitate în beton", „model stereotip de beton".

Orașul este pe rând „tigaie de beton", „orașul-cavou", „cimitir prefabricat", „cimitir al visurilor noastre". Captivi în blocul de beton, „turn de veghe în lanul de bitum" putem să ne întrebăm: ce suntem fără iubire ? sau așa cum se întreabă poetul nostalgic: ce mai rămâne după ce iubirea se termină ?

Poezia lui Constantin Bostan impresionează prin renunțarea la versificație și alte convenții, pentru că este scrisă sub forma unei proze cu caracter filosofic, pentru că are un conținut inedit îmbinând elemente care țin de banal și cotidian.

Nicolae Dan Fruntelatã

GRANIȚA DE SUD

Am visat iarbă, Doamne, iartă-mă
pentru păcatul de-a fi uitat
o turmă de greieri a păscut
la fereastra mea din marele oraș
A doua zi am plecat, nebun și singur
spre nevăzuta graniță de sud
Nu e nimic de cucerit, totul a fost scris
sârbii și-au spălat în sânge cuțitele
omorându-și vis după vis
bulgarii cu mine vorbeau și erau
un fel de machedoni mai uitați
fugeau spre Trieste, spre Gramostea
spre Moscopolea unde străbunicii erau împărați
Fugeam spre sud, buna mea, Costandina,
Ochii mei orbi nu recunoșteau
lumea de acum
Eu îmi împingeam granița spre Mediterana
cu vorba mea valahă ca un parfum
Am visat iarbă, Doamne, iartă-mă
pentru păcatul de-a fi uitat
purtam în vis mantia Brâncoveanului
cu soare pe umeri, ca un împărat
Pentru voi lumea asta-i străină
nu aveți nimic de pierdut, de uitat...
voi, care n-o cunoașteți
n-aveți nicio vină
pe cel mai înalt munte din câmpie
un fir de colilie uriaș
cântă despre noi o pasăre străină

MI-E DOR DE NOI

Și toate umbrele verii
s-au spălat în ploi
acolo, în Sudul fantastic al câmpiei,
la Siliștea crucilor unor învățători bătrâni,
bolnavi de dorul nostru chiar și azi
când iarba Dunării le înflorește pe gură
Acolo, iubito, îmi e dor de noi
alergam pe un câmp, părul tău flutura
ca un steag al vântului neînvins
ochii tăi luminau albastru-azuriu
istoria acelei țări vrăjite
Mulțumim, Doamne, că nu ne-ai ferit
de iubire și de alte ispite
Dimineața ne spăla tălpile, roua urca
până pe buzele tale cerești
luate de nu mai știu unde, din locuri
sârbești, ori poate aromânești
Iată, spuneam, de aici începe
ținutul barbarilor, dinspre Hunia
vin călăreții negri ai lui Attila, poate
s-or întâlni cu o legiune iudaică
vor scăpa jumătate, vor muri jumătate
Iată, de acolo vin însângerați prinții sârbi
tăiați pe Câmpia Mierlelor, atunci și acum
noi făceam istoria, lumina mea,
să pară o poveste, să pară un drum
Ce tineri și ce departe eram
când toate umbrele verii se spălau în ploi
mi-e dor ca unui cuțit de rana pe care a făcut-o
mi-e dor, iubita mea,
mi-e dor de noi

FETELE DIN CÂMPIE

Fetele din câmpie
nu sunt mai mult de o mie
ca mânzele în luncă
acolo unde e Dunărea mai adâncă
au ochii verzi ca iarba și trupul
de salcie crudă
atinsă doar de priviri
și de ploaia ca o patimă udă
când stau pe pământ primăvara
de căldura lor se aprinde
cu un foc uriaș, toată țara
arde până la temelie
Du-mă, Doamne-n câmpie
să le mai văd o dată
nu sunt mai mult de o mie
legănând Sudul meu ca pe-un prunc
nenăscut, dar iubit
ne'nceput, dar sfârșit
Mai du-mă o dată
în lumea vrăjită și înluminată

ROMANȚ

Să ne legănăm, trestia mea
Donna subțire, Donna 'Nserata
să ne legănăm în marginea câmpiei
din care m-ai gonit, Angelicatta

Poate nu mă iubeai, poate da
eu eram lupul, proscrisul
te-aș fi sfâșiat cu dragostea mea
ți-aș fi dăruit numai visul

Doamne, cum să-i zic Domnului Domn
când nu mă mai vrea
Donna subțire, Donna 'Nserata
să ne iubim sălbatic, târzia mea

ULTIMA ZI DIN AN

Se termină anul, mi-a fost scârbă
mi-a fost frică
m-ai durut de toate, inimă mică
îmi vine câteodată să-ți strig
ca în pedepsele preavinovate
opriți-vă, călăi, opriți-vă, oameni
Nu bate, nu bate, nu bate
O iau de la capăt, dimineața
unui scriitor e ca o plimbare
prin cartea pușcăriei cuvintelor
el n-a mai avut nimic de vânzare
el n-a avut de câștigat, de pierdut
revoluțiile i s-au tras peste gură
la ceilalți, la cei obraznici și proști
e preafericita măsură
Doamne, dă-le lor toată vlaga,
toate averile, toată puterea
și celor ce-au furat lumânarea lui Blaga
dă-le sceptrul și mierea
Doamne, nu ne da nouă nimica
ne-ai învățat cu durerea
Sângele lui Iov în vinele noastre
ne e destinul și fierea
Câtă dreptate e-n lume, mi se face târziu
poate și scârbă, sigur și frică
m-ai durut, m-ai lăsat,
nu mai știu,
inimă mică...

LIRU-LAI

Alu liru lai
cel bolnav de Rai
cel bolnav de când
a fost viu, flămând
nu mă liru-la
pune-mi o basma
peste fața mea
peste moartea mea
că eu sunt curat
fiu de împărat
fiu de matostat
iarbă de iubit
floare de uitat
Alu liru lai
cel bolnav de Rai
iată se arată
cu față curată
cu limbă uitată
Nu mai pot să mai

PATRIE ȘI FRIG

Într-o luni dimineață, prieteni
după noaptea insomniacă de duminică,
îmi voi scoate din bibliotecă
steagul meu tricolor împăturit anul trecut
și pus lângă Marquez și lângă Nichita
îl voi așeza pe balcon, tot nu se vede,
la etajul doi nu se văd nici reclamele
la Vodafone și la pasta Lacalut,
voi începe sărbătoarea națională
singur, ca un lup vechi, singur
pentru că m-am săturat
de hărmălaie, de parăzi și de vorbele
care curg pe stradă ca balele unui melc
pentru că m-am săturat de gestul fariseilor
care stau drepți, cu mâna la inimă, vezi Doamne,
când se cântă acele versuri cu deșteptarea
unei nații lovite de somnul de veci
pentru că m-am săturat
voi sărbători, deci, cu un pahar de zaibăr
și cu un urlet personal și impur
amintirea unei zile în care aș fi vrut să mă nasc
în munți și în timp, departe de voi
concetățenii mei neînțeleși,
privesc în jur, steagul flutură
mi se răcesc toate cuvintele când strig
atâta simt, doar patrie și frig...

Grigore GRIGORE din Târgoviște (n. 05.09.1949, Finta, jud. Dâmbovița) este licențiat al Academiei de Studii Economice din București. Debutează cu versuri în 1975, concomitent în revistele *Flacăra* și *Tribuna*. Editorial, debutează prin concurs la Editura Cartea Românească din București, fiind inclus in volumul colectiv *Prier*. A colaborat la: *Convorbiri literare*, *Contemporanul*, *Luceafărul*, *Săptămâna*, *SLAST*, *Vatra*, *Salonul literar*, *Jurnal de Dâmbovița*, *Miorița noastră* (New York), *Litere*, *Realitatea dâmbovițeană*, precum și la emisiuni de radio și televiziune. Este inclus în antologii și dicționare, a primit premii în România și în străinătate. Grigore Grigore este membru al: ASLA, SST, UZPR, USR etc. Cărțile sale: *Și nimeni mai bun*, 1995; *Și nimeni mai singur*, 1996; *Și nimeni mai trist*, 1996; *Și nimeni mai straniu*, 1996; *Și nimeni mai liber*, 1997; *49 cuvinte*, 1997; *Născut pe 5 septembrie: sonete*, 2001; C.*E.C. sau Clipele Eternelor Credințe – Acrostihuri – Sonete*. (vol. 1, 2, 3), 2002; *Meseria de prieten*, 2004; *Am o vorbă cu pământul*, 2006; *Vânt de septembrie*, 2007; *Val de septembrie*, 2007; *Vis de septembrie*, 2008; *Noaptea miracolelor*, 2009; *Apa trece, pietrele o-ngână*, 2010. *Și nimeni mai optimist*, 2011; *Trăiesc într-o lacrimă*, 2015, se rânduiesc după un plan estetic inteligent și rafinat, dominate de un sentiment special de înțelegere față de natura umană, în speldoarea dar și în decăderea ei. Versurile simple la prima vedere, având o discreție stranie, încărcate de sugestii misterioase, cu o remanență specială în sonul lor, relevă un poet meditativ într-o lume inconfortabilă, ce se salvează prin detașare, distorsiune și iluzie. (Victoria Milescu)

Grigore Grigore

APELE TOAMNEI SE VOR OPRI

Apele toamnei se vor opri
când vom termina
de citit poeziile
pe care încă nu le-am scris
cercul, triunghiul, liniile paralele
orizonturile
prin zid
trecerea
celui care avea capul pătrat
și mintea-ntr-un colț
și șanțurile pe deasupra cărora
curgeau apele sărate
și frunzele galbene
și galbene frunzele.

TOAMNA-ȘI RETRAGE FRUNZELE

Toamna-și retrage frunzele
triste
tristă
ca o femeie părăsită
toamna cumplită
își retrage culoarea
care-o trădează
marea
muntele
se dezactivează
fericirile devin amintiri
urmele pașilor
subțiri din subțiri.

SEPTEMBRIE ÎMI BUCURĂ TĂLPILE

Septembrie îmi bucură tălpile
Doamne
îmi bucură degetele mâinilor
îmi bucură genele
îmi bucură pieptul
și pulpele
septembrie nebunaticul
îmi bucură Marea Neagră
Marea Mediterană
și Atlanticul
și-mi bucură CV-ul
prietenul cel mai bun
care supraviețuiește
pentru că-l adun.

ÎN FAȚA PLOII MERG

În fața ploii merg
cu tălpile goale
cu capul descoperit
cu umerii goi
cu brâul fără cingătoare
când cu stângul, când cu dreptul
când cu ambele picioare
spre un semn
spre un gol de semn
spre o floare
care n-are
miros
în fața ploii cineva
mă așteaptă
pe ploaie în jos.

NOAPTEA CÂT ANUL

Noaptea cât anul
aud tropăitul cuvintelor
de-a lungul zidului
văd o lumină puternică
încercându-și norocul
și pe tine care
ai alte gânduri
decât cele cumpărate
cu mine
și mă minunez
că visăm același vis
cu-același ochi deschis
în lacrima pe care-o
sculptez.

DACĂ MOARTEA AR ȘTI

Dacă moartea ar ști
ce nu știe
despre clipă
și veșnicie
despre fețele clipei
despre fețele veșniciei
s-ar încărca
cu umbrele gândului
gândurilor
cu luminile rândului
rândurilor
cu sarea lacrimii
lacrimilor
și s-ar dezbrăca
de nimeni și de ceva
despre care nu se știe
dar se va

TRENURILE CU FEMEI

Trenurile cu femei
merg pe o singură cale ferată
pe o singură linie a căii ferate
pe traverse
pe șuruburile deșurubate
pe nisip
merg pe amintiri ca pe lacrimi
pe lacrimi ca pe vise
pe vise ca pe speranțe
merg singure singurele
ca degetul printer inele
căci vor să demonstreze
că iubirile și moarte
sunt treze.

LA BIBLIOTECĂ VINE O CARTE

La bibliotecă vine o carte
la bibliotecă vine un cititor
și alt cititor
vin cărți și cititori
vine dorința care-și caută sațiul
visând că acesta e spațiul
în care se și cuvine
să-și antreneze pleoapele
la bibliotecă vin pădurile
din bibliotecă se retrag apele.

OMUL DE LÂNGĂ MINE

Omul de lângă mine
îmi face semn
tu ești tu
tu ești el
tu ești noi
tu ești totul
să înțeleg – arma e deja
încărcată cu lacrimi
e deja descărcată
e deja dezmembrată
simt umezeala
simt sarea
omul de lângă mine
muntele, beteala, uitarea.

PE CEALALTĂ PARTE A STRĂZII

Pe cealaltă parte a străzii
trece umbra ta
într-o rochie de mireasă
pradă străzii
fugită de acasă
trece ca gândul
ce i-a rămas în gât
din cauza pașilor
pe care-i face
de-a rândul
între mine și umbra ta
multă lumea se vrea
și mână
și pensulă
și vopsea.

ÎN SPATELE GARDULUI, FEMEIA

În spatele gardului, femeia
așteaptă răsăritul, asfințitul
al cui răsărit
al cui asfințit
ea așteaptă într-o poziție
care-i dă dreptul
să aștepte cu pieptul
în față
până când vidul de care
se agață
își va slobozi valurile –
în spatele gardului
muntele, dealurile, malurile
care mă apără
când nu mai vreau să evadez
din cocon.

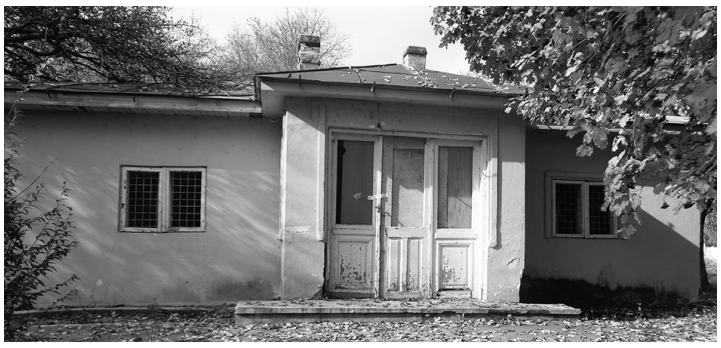
LA ACEEAȘI ICOANĂ

La aceeași icoană
mă închin cu ce am
mă-nchin cu ce n-am
cu mine
cu gândul
cu pleoapele
cu lacrimile
cu recunoștința
mă-nchin pentru că
în rama ei nu mai e loc
și pentru întrebările mele
nu sunt răspunsuri pentru întrebările mele
și nici eu pentru mine
nu cred că pot face ceva
ceva…

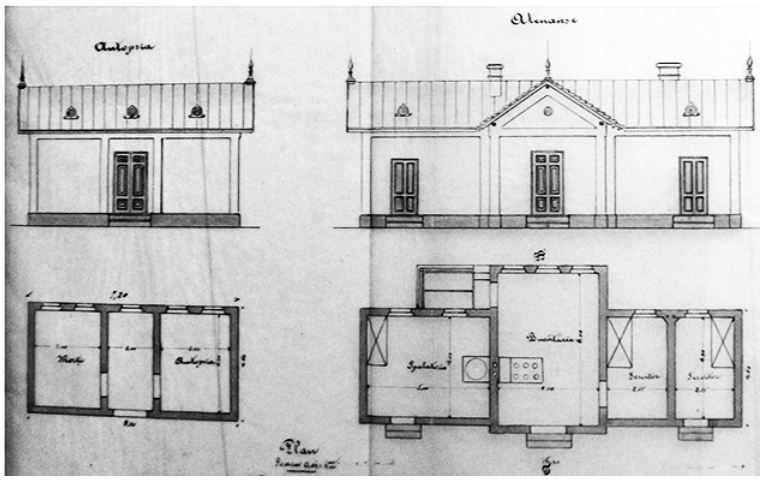
Moştenirea Poenăreştilor

Şt. CRUDU

Revista noastră a găzduit numeroase articole oglindind darurile lăsate culturii române de mari patrioţi, mari mecena, ale căror gesturi încercăm să le înţelegem, să le facem cunoscute, să le dăm exemplu generaţiilor actuale. Când s-a vorbit despre Constantin şi Dimitrie Poenărescu (*Sud*, nr. 6-7 (159-160), iunie-iulie 2014, p. 10-11), cititorii au rămas impresionaţi de preocuparea pentru bunăstarea semenilor arătată de aceşti mărunţi boieri de ţară care, să ne reamintim, prin testamentele din 1874 şi 1886 îşi lăsau mare parte din avere pentru ctitoria lor (biserica şi casa parohială din Poenari, sat din com. Ulmi, jud. Giurgiu), înfiinţarea de şcoli (la Bucureşti, în Mahalaua Antim şi la Poenari), spitale (la Bolintin Vale), instituţii (local de primărie la Poenari), burse de studii în străinătate, înzestrarea unor fete sărace, ajutorarea altor şcoli şi spitale (Şcoala Normală din Bucureşti şi Spitalul Filantropia) etc. Au cerut, în schimb, să nu fie uitaţi: ctitoria să le adăpostească mormintele şi să-i pomenească, iar şcolile şi spitalul să le poarte numele şi câte un bust şi o placă pentru amintire.

Antenansele Spitalului Poenărescu în 2014

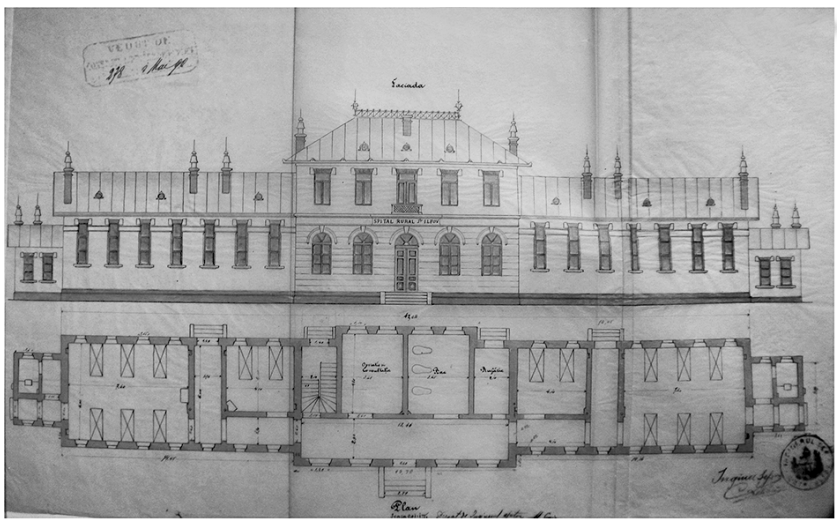
Autopsia şi antenansele Spitalului Poenărescu

Temeiul averii Poenăreştilor, care le permitea să facă atât de generoase danii, era o moşie aflată nu departe de porţile Capitalei. Constituită cu încetul, preluând, începând din veacul al XVIII-lea, trup după trup din vechi posesiuni ale moşnenilor, proprietatea va lua numele moşiei centrale, cea pe care se afla conacul: Poenarii de pe Răstoacă/Sabar. Lungimea acestor trupuri alipite impresionează: din malul stâng al Ciorogârlei până în cel drept al Argeşului, adunând suprafeţe din localităţile Trestieni, Ghionea, Ulmi, Poenari sau Bolintin Vale. De la posesorii din ultima treime a secolului amintit, fraţii Iane (Enuţă) logofătul şi Tănase vistier, proprietatea coboară la fiul primului dintre ei, Andrei Poenărescu care, la rându-i, o lasă fiului Constantin. Constantin Poenărescu, zis Dinică, nu a avut copii legitimi, însă recunoaşte un fiu natural, avut dintr-o legătură trecătoare, pe Dimitrie, ce-şi va lua numele Poenărescu. Dimitrie se va stinge fără descendenţi, fiind astfel ultimul purtător al acestui nume, pe care va dori să-l facă nemuritor prin intermediul darurilor lăsate comunităţii, între care 15.000 de lei pentru construirea unei şcoli în satul Poenari, 4.000 de lei pentru un local de primărie în acelaşi loc şi alţi 15.000 de lei pentru ridicarea unui spital rural cu toate cele trebuincioase, plus sumele necesare întreţinerii lor. Se întâmpla, aşa cum am mai spus, la anul 1886.

Vor trece câţiva ani până moştenirea Poenărescului se va limpezi şi se va putea începe lucrul. În prima jumătate a anului 1888, Serviciul Tehnic al judeţului Ilfov înainta planurile şi devizele necesare organizării licitaţiei pentru construirea şcolii şi primăriei din Poenari. Licitaţia se desfăşoară în condiţii reclamate de învăţătoarea Caterina Crainic („parodia de licitaţiune publicată numai la Poenari şi în vreo câteva comune vecine, impusă prin mijloace indirecte de către sub-prefectul de Sabar” – BJAN Ilfov, Fond *Prefectura Judeţului Ilfov*, dosar 2/1888, f. 16), devenite „clasice” în zilele noastre. Aceeaşi doamnă învăţătoare, prin memoriile înaintate, avea o serie de cereri judicioase pentru optima funcţionare a instituţiei, precum săparea unui puţ, a unei pivniţe, construcţia unei private cu patru despărţituri în loc de două, montarea de jgheaburi etc. Câştigă, oferind un preţ cu 4% sub devizul estimativ, adică 20.645 de lei şi 10 bani, „antreprenorul de construcţiune, d-l Dobrică Grigoriu, omul de afaceri al milionarului Constantin Căpriţă din Bolintinul din Vale” (*loc. cit.*, f. 16v), care se obliga să încheie lucrarea în trei luni de zile.

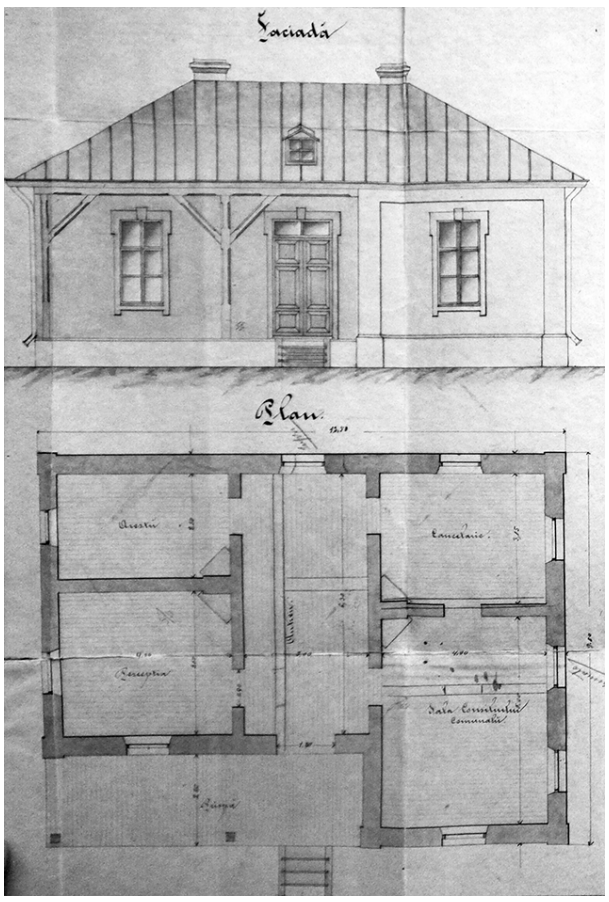
Corpul principal al Spitalului Poenărescu

Planul corpului principal al Spitalului Poenărescu

Ne vom ocupa altă dată de acest Dobrică Grigoriu, un personaj cu o viaţă tumultoasă, adevărat subiect de roman, care-şi va ruina patronul, va înfunda puşcăria pentru contrabandă şi va încheia apoteotic, pe prima pagină a gazetelor, ca instigator şi „creier” al asasinării Strâchineascăi, al celebrei „Crime din strada Teatrului”. Pe locul unde îşi avea casele şi prăvălia (str. Poarta Luncii din Bolintin Vale), trecute în proprietatea comunităţii, va lua fiinţă Gimnaziul Industrial „Bolintineanu” şi, mai apoi, prima locaţie a Liceului.

În septembrie 1888, antreprenorul Grigoriu începuse lucrările de construcţie ale şcolii şi primăriei, fiind în măsura să solicite primarului din Poenari o nouă plată. Deja în martie 1889, inginerul şef al judeţului era solicitat să asigure „recepţia localului de primărie şi şcoală din comuna Poenari şi sparghetţurile de la Malu Spart” (*loc. cit.*, f. 22). Procesul verbal „dresat” cu prilejul recepţiei din 24 martie 1889 este edificator în privinţa calităţii construcţiei. Dacă chestiuni precum tabla ruginită (deşi trebuia vopsită de trei ori), proasta calitate a tâmplăriei, scânduri mai subţiri cu un centimetru decât cele din deviz sau scările de acces neconforme etc., etc., puteau fi considerate „uşurele”, atunci realizarea fundaţiilor la o adâncime mai mică decât cea prevăzută, micşorarea înălţimii camerelor sau dispunerea grinzilor la o depărtare mai mare, erau dovezi clare despre ceea ce urmărea antreprenorul Grigoriu (*loc. cit.*, f. 24r-v). I se dă o amendă de 200 de lei şi ordinul de a se remedia deficienţele posibile. Pentru celelalte urma să i se scadă din devizul total materialele şi lucrările neoperate.

Planul Primăriei Poenari

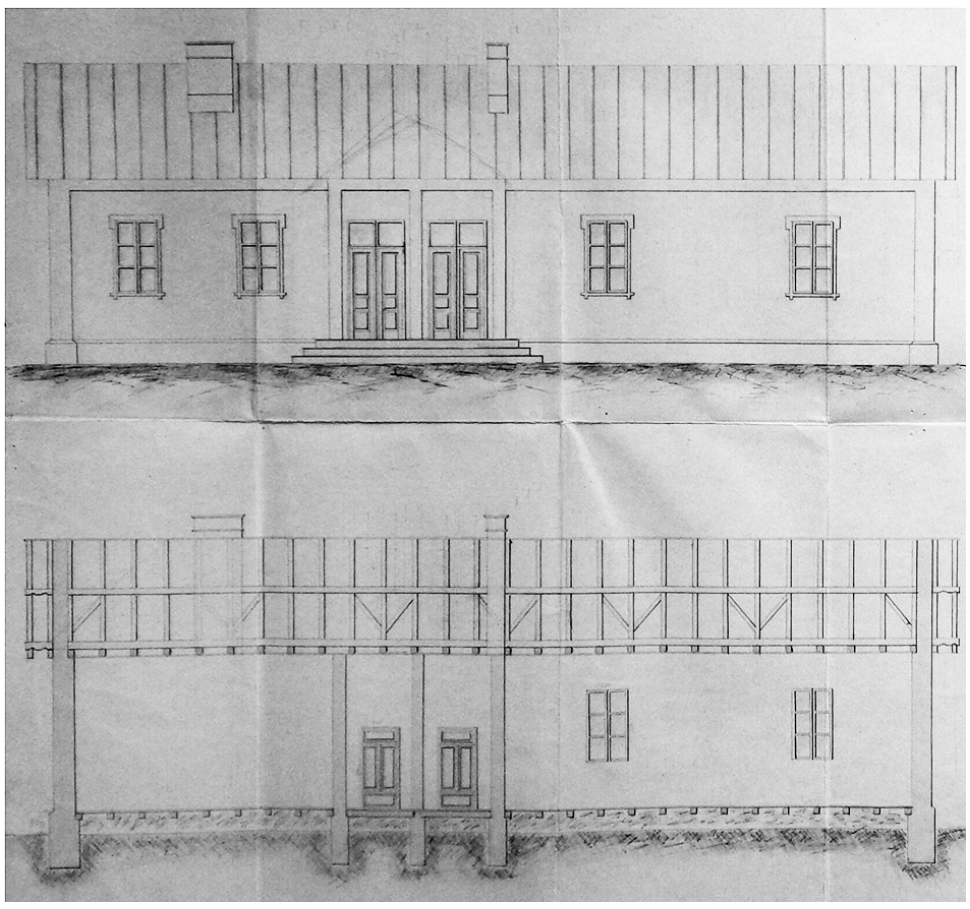
Şcola Poenari în 2015, în dreapta construcţia din 1888/89

În august, autorităţile, presate de iminenţa începerii anului şcolar, fac o nouă recepţie a lucrărilor, proclamate ca încheiate, cu toate problemele remediate, de către Dobrică Grigoriu. În aceeaşi vreme Caterina Crainic cerea prelungirea perioadei de garanţie „pe circumstanţa că la localul primăriei peretele feţei despre răsărit a odăii principale, sau Cancelariei, s-a detaşat în toată lungimea lui de către tavan printr-o crăpătură însemnată, pe care a astupat-o numai în vederea sosirei Comisiunei” de recepţie (*loc. cit.*, f. 28r-v).

(continuare în pag.9)

Moştenirea Poenăreştilor

(urmare din pagina 9)

Planul Școlii Poenari

Recepția parțială avea loc la 1 octombrie, iar cea finală la 20 iunie 1890. Dincolo de constatările comisiei (tablă ruginită, uși și ferestre care nu se închid, tâmplărie de vopsit, sobe de reparat, tencuială căzută etc.; *loc. cit.*, f. 46r-v), trebuie să remarcăm că primul an școlar, în școala care ar fi trebuit să se numească Poenărescu a fost 1889-1890. Aceleași remarcă – și probleme ! – și în privința localului Primăriei.

Adăugăm că amândouă instituțiile au fost edificate pe moșia lui Dimitrie Poenărescu de la Poenari, în apropierea bisericii și a conacului.

Puțin diferit a fost cazul spitalului, în sensul că preliminariile construirii au fost mai lungi. La 1 mai 1890, Serviciul Tehnic al județului Ilfov prezenta planurile și devizele estimative pentru construirea lui (BJAN Ilfov, Fond *Prefectura Județului Ilfov*, dosar 6/1890, f. 3), licitația fiind anunțată prin *Monitorul Oficial* nr. 10, din 14 aprilie 1890. Totuși, la mijlocul lui mai, din cauza timpului înaintat, ca și a faptului că încă nu se hotărâse un amplasament, se ia hotărârea amânării începerii lucrărilor pentru anul următor. Spitalul urma să fie compus din mai multe corpuri: clădirea principală, autopsia și „atenansele" (bucătărie, spălătorie etc.), prețul estimat ridicându-se la peste 40.000 de lei, din care clădirea principală reprezenta grosul (33.421,31 lei; *loc. cit.*, f. 27v). Cum cei 15.000 de lei lăsați de Dimitrie Poenărescu se dovedeau insuficienți, diferența avea să fie acoperită printr-un credit. Locul ales pentru edificare era situat pe dreapta rîului Răstoaca/Sabar, în trupul de moșie pe care Poenărești îl stăpâneau în Știrbești, la Bolintinul din Vale așadar.

Sperăm ca planurile pe care vi le prezentăm aci, extrase din citatele dosare aflate în Fondul Prefecturii Județului Ilfov să fie edificatoare pentru amploarea proiectului pornit din mărinimia unui om simplu, iubitor de semeni și veghetor la propășirea lor.

Mai adăugăm numai că locul înmormântării Poenăreștilor nu se mai cunoaște, spitalul nu a purtat niciodată numele fundatorului său, niciun bust nu străjuie intrarea în fostul local al Primăriei, tot așa cum nimeni nu mai știe, la Poenari, să spună școlarilor cine a fost Dimitrie Poenărescu...

(Mulțumim doamnelor Carmen Mazăre-Dobrescu și Nicoleta Varga de la Biroul Județean Ilfov al Arhivelor Naționale pentru sprijinul acordat în realizarea acestui articol.)

Fosta Primărie Poenari în 2015

Clubul de istorie

Ciprian NECȘUȚU

Sâmbătă, 12 septembrie 2015, începând cu orele 17, s-a desfășurat o nouă ediție a Clubului de Istorie. Tema, propusă la ediția anterioară și anunțată și în paginile revistei noastre, a fost, după cum vă aminţiți, Monumentele (istorice și nu numai). Fiind extrem de generoasă, a generat expuneri pe măsură, urmate de discuții interesante.

Deschiderea prezentărilor a căzut în sarcina mea (Ciprian Necșuțu), povestind despre călătoria în România a unui american, urmaș al unuia dintre membrii echipajului unui bombardier doborât la Ogrezeni în timpul celui de al doilea război mondial. Gazdă de ocazie, mi-am purtat oaspetele la locul respectiv și i-am asigurat o bună documentare a evenimentului.

În continuare, Vasile Grigore a vorbit despre recentele evoluții în privința monumentelor istorice bolintinene, în privință cărora se ițesc raze de speranță pentru refacerea lor într-un mod profesionist și respectuos cu adevărul istoric.

Greul Clubului, dacă-i putem spune așa, a fost reprezentat de prezentările realizate de domnii Niculae Stoica și Ștefan Crudu. Primul a vorbit, documentat și ilustrativ, despre monumentele din comuna Ciorogârla, unele complet necunoscute asistenței, arătându-ne starea lor actuală și punctând câteva momente din evoluția acestora. La finalul alocuțiunii asistența și-a exprimat în mod unanim încântarea. Și materialul domnului inginer Crudu a stârnit interesul. Domnia sa s-a ocupat de monumente ale eroilor, înălțate la Bolintin și în localitățile învecinate, pentru a pomenirea celor căzuți pentru patrie. În intervenție s-au subliniat tipurile constructive, inițiatorii, starea acestora.

Constanța Crudu a vorbit tot despre un monument și ritualurile care îl acompaniază, despre enigmatica „Troiță a femeilor" de la Crivina, pe cât de interesantă pe atât de necunoscută.

Au participat și au intervenit, îmbogățind substanța discuțiilor: Constantin Bărbuță, Florin Iordache, Corneliu State, Constanța Crudu, Iuliana Lazăr, Constantin Vasile, Marian Grigore, Ciprian Necșuțu, Fănică Narcis, Pr. Valeriu Dumitrescu, Niculae Stoica, Bogdan Marciu, Mioara Mănescu, Constantina Chiva, Nicolae Ciubuc, Florică Dan, Vasile Grigore.

Următoarea întâlnire, la care vă invităm, va avea loc tot sâmbăta, pe 14 noiembrie, ultima ediție din acest an a Clubului de Istorie – bolintineană și nu numai.

Reviste primite la Redacție

Litere, anul XVI, nr. 9 (186), septembrie 2015, revistă lunară de cultură a Societății Scriitorilor Târgovișteni. Director Tudor Cristea; Redactor șef Mihai Stan.

Bucureștiul literar și artistic, anul V, nr. 9 (48), septembrie 2015. Director Coman Șova; Redactor șef Florentin Popescu.

Actualitatea literară, anul VI, nr. 50, august 2015, revistă a Unirii Scriitorilor din România editată de Societatea Culturală Lugojpress. Director Nicolae Silade; Redactor șef Remus V. Giorgioni.

Observator cultural, anul XIV, serie nouă, nr. 526 (784), 6-12 august 2015. Redactor șef Carmen Mușat; Redactor șef adjunct Ovidiu Șimonca; Secretar general de redacție Alina Purcaru.

Mozaicul, anul XVIII, nr. 9 (203), 2015, revistă de cultură editată de AIUS Printed. Director Nicolae Marinescu; Redactor șef Constantin M. Popa; Secretar general de redacție Petrișor Militaru.

Cetatea lui Bucur, an 5, nr. 19, iulie-septembrie 2015, revista scriitorilor români, București. Redactor șef Elisabeta Iosif; Redactor șef adjunct George Roca; Editor Raluca Tudor.

INFINITEZIMAL, nr. 6, vară-toamnă 2015,publicație editată de Consiliul Județean Bistrița Năsăud și Centrul Județean pentru Cultură Bistrița Năsăud. Director Sebastian-vlad Popa; Art Director Mihai Păcurar.

TESTAMENT

Toate persoanele menţionate în preţiosul document de mai jos, inedit, sunt cunoscute cititorilor revistei noastre. Autorul, inginerul Athanasie Bolintineanu, fiul lui Ştefan Bolintineanu, avea să moară doi ani mai târziu, într-o vântoasă zi de toamnă a anului 1937. În posesia actului am ajuns prin bunăvoinţa nepotului său, apreciatul pictor Radu Costinescu, fiul Floricăi, amintită şi ea în aceste rânduri, pe care-l putem numi „decanul de vârstă" al neamului şi căruia îi adresăm mulţumirile noastre.

În timpul unei vizite făcute nu de mult pictorului, în mijlocul discuţiei, domnia sa a ridicat o chestiune care, atunci, ne-a cam zăpăcit. Dumnealui ne sugera că ar fi bine dacă osemintele bunicului său, ca şi ale fratelui acestuia, Constantin, ar fi luate de la Bellu şi reînhumate în cripta familiei de la Bolintin. Propunerea ne lăsa fără grai. Adică cine ? Noi, Asociaţia, Sud-iştii, să ne asumăm această sarcină ? ! Cu ce drept, cu ce puteri, cum ?... Abia citind Testamentul am priceput substratul acestei frământări... (Redacţia)

Constantin Şt. Bolintineanu

«Fiindcă la data de astăzi, una Decembrie 1935, când am decis să aştern pe hârtie ultima mea dorinţă, sunt în deplinătatea funcţiunilor mele mintale, dispun ca bunurile ce am agonisit în timp de 47 ani, de la Decembrie 1935, în tovărăşia şi cu ajutorul scumpei mele soţii, să se împartă după moartea mea în modul următor:

I) Moşioara din Comuna Bolintinul din Vale, astăzi în suprafaţă de 32 hectare 8.452 m.p., compusă din case, grădini, din teren arabil şi zăvoi peste Argeş, se găseşte în familie de sute de ani, este leagănul familiei, transmisă urmaşilor din Moşi-Strămoşi şi ţin foarte mult, ca şi în viitor să se transmită din generaţie în generaţie.

Această moşioară o las fiicei mele IKA (Zoe Băbeanu) cu obligaţia să îngrijească de oasele familiei, care se găsesc în osuarul (Cavou) din interiorul Bisericei din Comuna Bolintinul din Vale, zidită de familiile Bolintineanu şi Cărpenişanu.

Doresc ca fiica mea IKA să aibă grijă ca să depună în cavoul din Bolintin oasele scumpei mele mame şi a iubitului meu frate Costache, cu soţia sa Fanny, astăzi îngropaţi în cimitirul Bellu.

Tot în acest osuar doresc să se depună, la timpul său, oasele mele şi ale iubitei mele soţii.

Doresc, de asemenea, ca ginerele meu BIBI (Alexandru Băbeanu) să îngrijească de Aşezământul lăsat de fratele meu Costache „Asociaţiei Culturale Bolintineanu" aşa după cum este prevăzut în legea respectivă publicată în Monitorul Oficial, No. 35, din 19 mai 1922.

Aş dori ca ultimul urmaş, pe care nu l-ar mai interesa această moşioară şi ar dori să se desfacă de ea, să [o] facă danie „Asociaţiei Culturale Bolintineanu" pentru o operă de binefacere.

II) Casa din str. Vasile Conta, No. 6, locuită astăzi, la parter, de mine cu prea iubita mea soţie, iar etajul de fiica mea IKA cu bărbatul său BIBI BĂBEANU şi fiul lor BEBE BĂBEANU, parterul să ramână în stapânirea prea iubitei mele soţii, atâta cât bunul Dumnezeu îi va dărui zile, iar după moartea sa să treacă în stăpânirea fiicei mele IKA BĂBEANU, împreună cu etajul imobilului pe care îl stapâneşte astăzi. Actele de proprietate ale acestei case se găsesc la Creditul Urban.

III) Terenul din Comuna suburbană Colentina, în suprafaţă de 20 hectare, cumpărat de la Stat cu actul autentificat de Trib[unalul] Ilfov, Sec[ţia] Not[ariat] la No. 17570/913 şi transcris la No. 10.660/913, este compus din 2 parcele; una de 13 ha 9.234 m.p., pe care se află şi o casă mare neterminată. Această suprafaţă este scoasă din obligul actului de cumpărare pomenit mai sus, prin actul intervenit între Ministerul Domeniilor şi mine, autentificat de Trib[unalul] Ilfov, Sec[ţia] Notariat la No. 22.327/913 şi transcris la No. 9.504/913 şi pus în vânzare la preţul de lei 100 (una sută) / m.p. Dacă se va vinde, preţul obţinut se va împărţi în modul următor: 25% vor lua fiicele mele ZOE BĂBEANU şi FLORICA COSTINESCU; 40% fiica mea ANY CERBACEFF, care are 3 copii şi 10% prea iubita mea soţie.

A doua parcelă, în suprafaţă de 6 ha 766 m.p., cu care se complectează suprafaţa de 20 hectare pomenită mai sus, este despărţită de suprafaţa de 13 ha. 9.234 m.p. prin drumul care merge la Gherghiţa şi pe această suprafaţă se află astăzi un început de fabrică de cărămizi, care fabrică se va complecta cu obiectele, maşinile, vagonetele, şinele şi sculele aflate la fabrica expropriată de la Floreasca. Aşa complectată se va pune în funcţiune, împărţind beneficiul între fiicele mele: ZOE BĂBEANU, ANY CERBACEFF şi FLORICA COSTINESCU, avantajând pe ANY CERBACEFF cu un procent de 10% din cauza greutăţilor familiare ce are de suportat.

IV) Terenul din comuna suburbană Colentina, de 19 ha, cumpărat de la Petre Mosgos cu actul transcris la Trib[unalul] Ilfov, Sec[ţia] Notariat la No. 1.595/920. Acest teren se compune din trei parcele: una în suprafaţă de 10 ha 9.600 m.p., în continuarea terenului pe care se află începutul de fabrică şi două parcele, una în suprafaţă de 4 ha 8.650 m.p. şi alta de 3 ha 1.750 m.p., ambele situate peste linia ferată Bucureşti-Constanţa, separate între ele prin drumul care merge la Gherghiţa.

Dorinţa mea este ca aceste două parcele să se dea în schimb pentru alt teren, din delimitarea locuitorilor, cuprins între drumul Gherghiţei şi prima parcelă de 10 ha 9.600 m.p., astfel ca să formeze un singur corp a cărui situaţie cuprinsă între drumul Gherghiţei la răsărit şi o şuviţă de apă în partea de apus, ar forma un singur corp foarte propriu pentru o grădină de pomi fructiferi şi zarzavaturi.

La rigoare, dacă aceste parcele nu se vor putea da numai în schimb, să se dea şi o sumă oarecare, după înţelegere, pentru comasare. Acest loc se va împărţi între ANY CERBACEFF şi FLORICA COSTINESCU în proporţie de 10 ha ANY CERBACEFF şi 9 ha FLORICA COSTINESCU. Am dorinţa ca fiicele mele ANY CERBACEFF şi FLORICA COSTINESCU să păstreze acest teren, căci cu greutăţile de astăzi este bine să aibă o suprafaţă de teren în aproprierea oraşului pentru ca să-şi poată procura cele necesare existenţei în timpuri critice.

V) Terenul din comuna suburbană Băneasa, pe str. Floreasca, astăzi expropriat de Primăria Municipiului Bucureşti. Dacă se va încasa suma fixată de Curtea de Apel, Secţia III-a, prin Decizia no. 8 din 19 iunie 1935, rămasă definitivă prin respingerea recursului făcut de Primărie prin Decizia no. 1.705/935, mai întâi să se plătească toate datoriile, iar apoi să se plătească prea iubitei mele soţii sumele ce îi datorez prin întrebuinţarea banilor proveniţi din vânzarea bunurilor, Scrisurilor Funciare Urbane şi Rurale, diferite acţiuni şi imobile, prevăzute în foaia dotală, precum şi cele provenite din moştenirea rămasă de la răposaţii săi părinţi, care după socoteala rezul[ta]tă din anexatele acte, se ridică la suma de lei 1.839.744,95; în cifră rotundă să i se dea două milioane lei. Apoi se vor cumpăra două case, una mai spaţioasă pentru familia ANY CERBACEFF şi alta mai mică pentru familia FLORICA COSTINESCU, din restul banilor rămaşi o pătrime, partea sufletului, o las în folosinţa prea iubitei mele soţii, ca să beneficieze de uzufruct tot restul zilelor, care, rog pe Dumnezeu să i le dăruiască cât de lungi şi pline de sănătate, iar după moartea sa să se împartă între copiii noştri ZOE BĂBEANU, ANY CERBACEFF şi FLORICA COSTINESCU, cu o cotă oarecare în avantajul lui ANY CERBACEFF, care este împovărată de greutăţi.

Din suma rămasă după plata datoriilor către terţi, precum şi

Athanasie Şt. Bolintineanu

suma datorata prea iubitei mele soţii, doresc să se dea şi prea iubitei mele fiice NELLA MOSGOS lei 200.000 şi prea iubitului meu nepot BEBE BĂBEANU lei 100.000, pentru ca cu această sumă, după ce va termina Şcoala Politechnică din Bucureşti, să mergă câteva timp în străinătate pentru practică, în ramura ce-şi va fi ales.

Cu îngăduinţa copiilor mei, doresc să se cumpere o garsonieră pe numele unuia dintre copii, care s-o dea în folosinţă cumnatei mele Coralie, pe care s-o stăpânească cât va trăi, iar după moartea sa sa revină copiilor mei ZOE BĂBEANU, ANY CERBACEFF şi FLORICA COSTINESCU.

Rog copiii mei să [a]precieze motivele cari m-au făcut, poate, să fiu nedrept faţă de unii din ei, să mă ierte şi să nu fie supăraţi pe mine.

Rog pe toţi copiii mei să trăiască în deplină înţelegere, dragoste şi unire şi să aibă toată atenţiunea şi dragostea pentru buna lor mamă, prea iubita mea soţie.

Rog pe Dumnezeu să dăruiască viaţă lungă, plină de sănătate prea iubitei mele soţii şi scumpilor mei copilaşi.

Cripta familiei Bolintineanu

Dacă vechii oameni ai casei, Ion Dumitru şi femeia lui Luxa, se vor găsi în serviciu la încetarea mea din viaţă, să li se dea câte lei 10.000 de fiecare, după valuta de astăzi, unu decembrie 1935; în orice caz să nu fie îndepărtaţi din curte şi să li se poarte de grijă până la încetarea lor din viaţă.

Oricare ar fi viciul acestui testament din punct de vedere legal, rog pe copilaşii mei să-l primească aşa cum este făcut şi pe BIBI BĂBEANU îl rog să procedeze la aducerea lui la îndeplinire, aşa după cum este făcut.

Rog pe BIBI BĂBEABU să asigure părţile cuvenite lui ANY CERBACEFF şi FLORICA COSTINESCU, aşa după cum crede mai bine şi mai nemerit pentru ca să nu poată înstrăina ce brumă va moşteni şi să rămână pe drumuri.

Acest testament este în întregime făcut, scris şi subscris de mine, astăzi una decembrie 1935 la Bucureşti, strada Vasile Conta, no. 6.

(ss) ***Athanasie Şt. Bolintineanu»***

MANUSCRISE ALE POETULUI NICOLAE FURCĂ

Nicolae Scurtu

Biografia și bibliografia poetului, prozatorului și traducătorului Nicolae Furcă (8 martie 1900, Alexandria, jud. Teleorman – 4 mai 1932, București) au fost cercetate, cu minuțiozitate, de excelentul istoric și critic literar Stan V. Cristea (n. 1950), care, în cartea sa despre spiritualitatea teleormăneană[1], îi consacră câteva linii sigure prin care reactualizează portretul acestuia.

O perioadă esențială a biografiei sale fizice și intelectuale o constituie, cum e și firesc, anii de liceu, pe care i-a petrecut în orașul Giurgiu, unde, timp de patru ani, a urmat cursurile celebrei instituții de învățământ Liceul „Ioan Maiorescu". Aici și-a însușit o profundă cultură umanistă, a citit enorm, a scris și a ascultat prelegerile și lecțiile unor dascăli prestigioși care i-au marcat, definitiv, destinul.

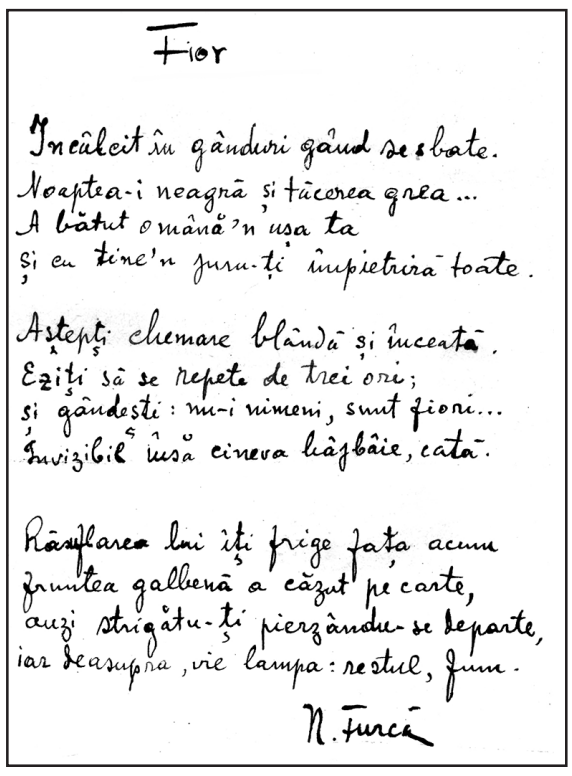
În paginile revistei *Sufletul nostru,* publicația Liceului „Ioan Maiorescu", Nicolae Furcă publică poezii[2], traduceri și microrecenzii ce se cuvin a fi semnalate și analizate din punct de vedere estetic.

Se știe că poetul Nicolae Furcă a debutat în anul 1922 în revista *Sufletul* din Alexandria. Apoi a citit pe marii poeți români și străini, a scris și a publicat în periodicele *Lanuri* (1924)[3], *Bilete de papagal*[4] (1928–1930), *Radical*[5] (1929–1931), *Viața literară* (1930–1932) și altele.

Magul de la Mărțișor l-a apreciat, l-a publicat, l-a menționat în câteva bilanțuri literare și i-a trimis și o emoționantă epistolă, semn al unei autentice prețuiri.

Manuscrisele poeziilor *Fior, Primăvara-n Capitală, Scrisoare, Somn* și *Un solitar cânta...* au fost trimise poetului și prozatorului I. Valerian, care, în răstimpul 1926–1938; 1941, a coordonat cu pricepere și înțelegere revista *Viața literară.* Poeziile acestea demonstrează că autorul lor era un autentic creator, avea știința versului și era format la școala *inclasabililor* Tudor Arghezi și Lucian Blaga.

FIOR

Fior

Încâlcit în gânduri gând se zbate.
Noaptea-i neagră și tăcerea grea...
A bătut o mână-n ușa ta
Și cu tine-n juru-ți împietrită toate.

Aștepți chemare blândă și înceată.
Eziți să se repete de trei ori;
Și gândești: nu-i nimeni, sunt fiori...
Invizibil însă cineva bâjbâie, cată.

Răsuflarea lui îți frige fața acum
fruntea galbenă a căzut pe carte,
auzi strigătu-ți pierzându-se departe,
iar deasupra, vie lampa: restul, fum.

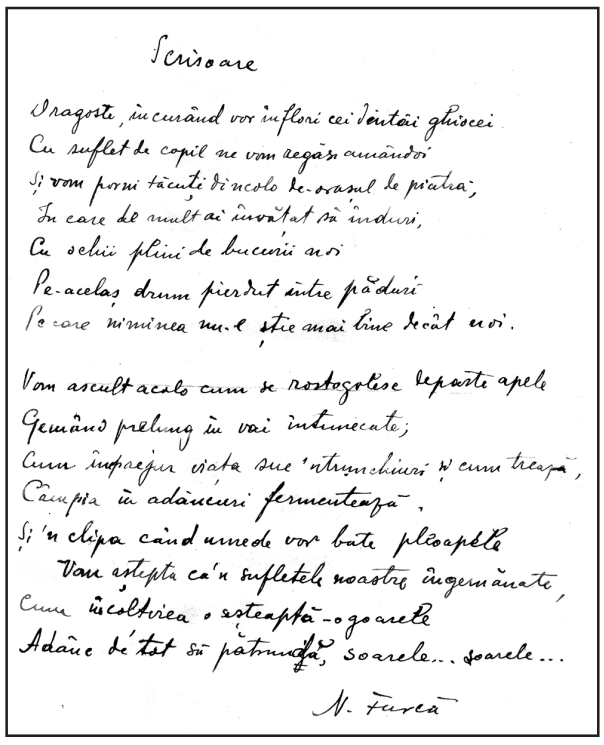
PRIMĂVARA-N CAPITALĂ

Prin Nord ori, cine știe ? chiar prin Filaret
Îmbrăcată simplu, aproape goală,
Și-nsoțită-n taină de-un poet
Plecat la graniță s-o-ntâmpine discret,
Primăvara a descins azi dimineață-n Capitală.

O sirenă la o fabrică de bucurie
A dat un țipăt scurt și-a leșinat.
Și oamenii mirați s-au întrebat:
Ce să fie ?... Ce să fie ?...
Ce s-o fi-ntâmplat în lume !... Cine știe ?
De tot orașul deodată s-a schimbat !...
Primăvara însă a zâmbit
Ca o fată de la țară fără carte
Și pornind îmbujorată mai departe,
Pe fiecare stradă s-a oprit
Și iată,
Toate străzile sunt pline de femei
Cu chipul luminos la fel cu-al ei.

Un domn bătrân lângă-o vitrină-n soare
Așteaptă parcă s-o adune-n gând...
Un pension în rând... o-mormântare...
Un tânăr i-a surâs seducător...
Și-un altul în urma ei visând
A oftat ca pentru el ușor.

Prinsă-apoi ca printr-un fir de ață
De doi îndrăgostiți de-azi dimineață,
Primăvara a coborât acum
Împrăștiind parfumuri tari de fard
Pe bulevard
Și tachinată grav de-un simigiu
La intrare – și-a văzut de drum
Și-a dispărut grăbită-n Cișmigiu.
Iar spre seară,
Dornică de liniște deplină
A plecat comod într-o mașină
Să petreacă noaptea și să stea,
Poate chiar mai mult, până la vară
La Șosea.

Scrisoare

Dragoste, în curând vor înflori cei dintâi ghiocei
Cu suflet de copil ne vom regăsi amândoi
Și vom porni tăcuți dincolo de-orașul de piatră,
În care demult ai învățat să înduri,
Cu ochii plini de bucurii noi
Pe-acelaș drum pierdut între păduri
Pe care nimenea nu-l știe mai bine decât noi.

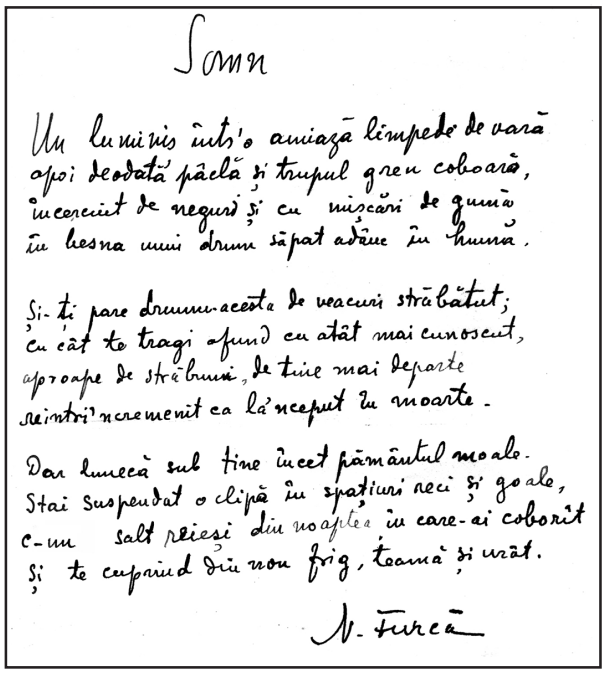
Vom asculta acolo cum se rostogolesc departe apele
Gemând prelung în văi întunecate;
Cum împrejur viața suie-n trunchiuri și cum trează,
Câmpia în adâncuri fermentează,
Și-n clipa când umede vor bate pleoapele
Vom aștepta ca-n sufletele noastre îngemănate,
Cum încolțirea o așteaptă ogoarele
Adânc de tot să pătrundă soarele... soarele...

N. Furcă

SCRISOARE

Dragoste, în curând vor înflori cei dintâi ghiocei
Cu suflet de copil ne vom regăsi amândoi
Și vom porni tăcuți dincolo de-orașul de piatră,
În care demult ai învățat să înduri,
Cu ochii plini de bucurii noi
Pe-acelaș[i] drum pierdut între păduri
Pe care nimenea nu-l știe mai bine decât noi.

Vom asculta acolo cum se rostogolesc departe apele
Gemând prelung în văi întunecate;
Cum împrejur viața suie-n trunchiuri și cum trează,
Câmpia în adâncuri fermentează,
Și-n clipa când umede vor bate pleoapele
Vom aștepta ca-n sufletele noastre îngemănate,
Cum încolțirea o așteaptă ogoarele
Adânc de tot să pătrundă soarele... soarele...

Somn

Un luminiș într-o amiază limpede de vară
apoi deodată pâclă și trupul greu coboară,
încercuit de neguri și cu mișcări de gumă
în bezna unui drum săpat adânc în humă.

Și-ți pare drumu-acesta de veacuri străbătut;
cu cât te tragi afund cu atât mai cunoscut,
aproape de străbuni, de tine mai departe
reintri-ncremenit ca la-nceput în moarte.

Dar lunecă sub tine încet pământul moale.
Stai suspendat o clipă în spații reci și goale,
C-un salt reieși din noaptea în care-ai coborât
Și te cuprind din nou frig, teamă și urât.

N. Furcă

SOMN

Un luminiș într-o amiază limpede de vară
apoi deodată pâclă și trupul greu coboară,
încercuit de neguri și cu mișcări de gumă
în bezna unui drum săpat adânc în humă.

Și-ți pare drumu-acesta de veacuri străbătut;
cu cât te tragi afund cu atât mai cunoscut,
aproape de străbuni, de tine mai departe
reintri-ncremenit ca la-nceput în moarte.

Dar lunecă sub tine încet pământul moale.
Stai suspendat o clipă în spațiuri reci și goale,
C-un salt reieși din noaptea în care-ai coborât
Și te cuprind din nou frig, teamă și urât.

UN SOLITAR CÂNTA...

Nemulțumit de mine însumi și-nsetat,
Doamne, în căutarea ta am înnoptat.
Vreau să te simt aproape, în mine și stingher
M-am avântat întruna către cer,
Către nori, către stele, către soare
Dar m-am întors înfrânt de depărtare...

Și zile negre m-au ajuns apoi
Și nopți, cu trupul sfâșiat de insomnie
Și când credem că, Doamne, între noi
Prăpastie va fi în veșnicie,
Cu toată deznădejdea unui om
M-am oprit o clipă lângă-un pom,
Și mut cum stam acolo și-mpietrit,
În trunchiul strâmb și noduros, urcând te-am auzit.

Note:

Originalele acestor manuscrise, inedite, se află în biblioteca profesorului Nicolae Scurtu din București.

1. Stan V. Cristea, *Dicționarul scriitorilor și publiciștilor teleormăneni*, Alexandria, Editura Rocriss, 2005, p. 175 + 1 foto Nicolae Furcă.

2. În revista *Sufletul nostru* publică următoarele poezii: *Va fi primăvară, Noaptea și vântul. Poemă în proză, În cimitir, Poezie, Altfel..., Heine;* o traducere din Sully Prudhomme – *Parma* în colaborare cu Dinu Gr. Marinescu și două microprezentări ale revistelor *Viața Românească* (decembrie 1923) și *Cele trei Crișuri (ianuarie 1924).*

3. Poetul Nicolae Furcă publică în revista *Lanuri* următoarele poeme: *Nervi, Toamna, Seară de noiembrie,* precum și traducerea *Lieziken se împărtășește* de Felix Timmermans.

4. În arhicunoscuta revistă *Bilete de papagal* a lui Tudor Arghezi i se publică douăzeci și patru de poezii.

5. În revista *Radical* publică poeziile: *Poemă pierdută, Magie, Spectacol, Refugiu, Ritm optic, Poem* și *Strofe.*

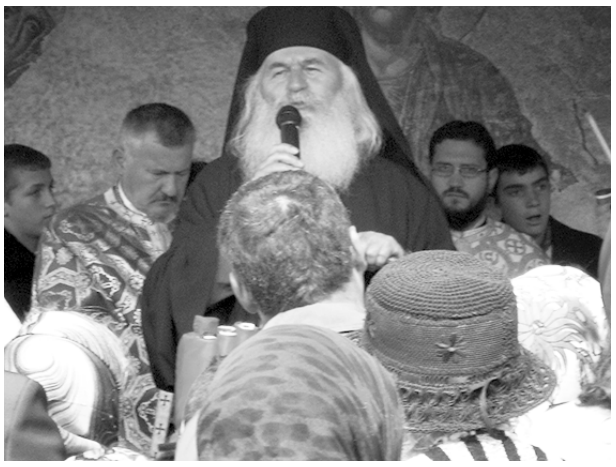
Convorbiri duhovniceşti cu †Ioan al Banatului (IV)

„Corabia lui Petru devine catedrala lui Dumnezeu...”

Luminița Cornea

Luminița Cornea: Înaltpreasfinţite Părinte Mitropolit, vă rog să discutăm despre pericopa evanghelică cunoscută sub denumirea de *Pescuirea minunată* (Luca 5, 1-11). Minunea aceasta se petrece pe Marea Galileii. M-a ajutat Dumnezeu ca să văd şi eu Ţara Sfântă, unde am aflat şi constatat că Marea Galileii este o întindere de apă destul de mică pentru a fi numită cu adevărat „mare”, geografic vorbind.

Î.P.S. Ioan: Într-adevăr este prezentată în Sfânta Scriptură ca Marea Galileii, însă pentru credincioşii care n-au fost acolo le putem spune că nu este vorba despre o mare în sensul geografic vorbind, ci, în perioada terţiară, s-a produs o fisură în scoarţa terestră care începe de la poalele Muntelui Hermonului şi până în Mozambic, în estul Africii, o fisură în scoarţa pământului lungă de 3200 de km. Pe această fisură de la poalele Hermonului au făcut să ţâşnească trei izvoare de apă dulce care se unesc unele cu altele în zona numită Hule şi de acolo se varsă într-o cavitate adâncă cam de 12 km lată şi de 25 km lungă şi formează acest luciu de apă de dimensiunile pe care le spuneam. Curgând mai departe, din nou într-un alt paradox, în Marea Moartă. Tot curge Iordanul de atâtea milioane de ani şi iată Marea Moartă nu se mai umple. De fapt şi denumirea din ebraică a râului Iordan – radicalul verbului este de „curgere”, iar Iordanul, pornind de la poalele Munţilor Hermonului până la Marea Moartă, are o cădere de 735 m, deci o curgere destul de rapidă. În jurul acestui mare lac de apă dulce, Lacul Ghenizaret sau Marea Galileii sau Marea Tiberiadei, s-a dezvoltat o civilizaţie deosebită. Caravanele, care plecau din nordul Africii şi se îndreptau spre Orientul Îndepărtat, toate treceau pe la Capernaum, mergând pe lângă acest fir de apă binecuvântat de Dumnezeu. Se ştie foarte bine că în această zonă a Orientului Mijlociu, în general, mai repede găseşti petrol, dacă sapi, şi mai greu găseşti un izvor de apă. Iată deci **râul Iordan pregătit de Dumnezeu pentru Fiul Său ca şi o cristelniţă** în care să se boteze Mântuitorul nostru Iisus Hristos. Un râu sfânt, un râu binecuvântat !

L.C.: Dar, Înaltpreasfinţite Părinte, putem spune că există râuri binecuvântate şi în alte părţi, în afară de Ţara Sfântă ?

Î.P.S. Ioan: Da, avem şi noi, românii, râul nostru binecuvântat de Dumnezeu, cum este Dunărea, care izvorăşte din Munţii Pădurea Neagră, din Germania – râul care binecuvintează ţara noastră şi asta se vede prin faptul că, intrând Dunărea, la Cazane, în România, şi până la vărsarea ei în Marea Neagră, pe malul ei se află astăzi şapte eparhii ale Bisericii noastre Ortodoxe. Deci iată întotdeauna râurile, apele, au adus lângă ele civilizaţie. Pe malurile râurilor, ale apelor s-au format civilizaţii întregi care, iată, cum vedem, atunci în vremea Mântuitorului, pe malul Iordanului propovăduia Hristos, iată că, astăzi, se propovăduieşte şi pe malurile Dunării, la noi în ţară.

L.C.: Înaltpreasfinţite Părinte Mitropolit, textul pericopei evanghelice despre pescuirea minunată ne arată că se petrece pe malul Lacului Ghenizaret, unde una dintre corăbii era a lui Simon, ce se va numi Petru, mai târziu. Mântuitorul îl îndeamnă să mâne la adânc. Chiar dacă Simon spune că toată noaptea s-a trudit şi nu a prins nimic, totuşi L-a ascultat. În aceasta constă minunea că omul ascultă de Dumnezeu ?

Î.P.S. Ioan: Într-adevăr, momentul zilei în care începe această activitate a Mântuitorului este de dimineaţă, pentru că se spune în *Sfânta Scriptură* că, făcându-se ziuă, a ieşit şi s-a dus la un loc pustiu şi mulţimile îl căutau şi au venit până la El. Deci era de dimineaţă ! Iată vedem cum începe o zi din activitatea Fiului lui Dumnezeu, de dimineaţă. Merge de dimineaţă într-un **loc pustiu.** Aici aş vrea să fac o remarcă precum că traducerea aceasta de „loc pustiu” nu este cea mai adecvată, ci are sensul de loc unde nu erau case, unde nu era o cetate ca atare, deci era un loc retras, un loc cu verdeaţă, pe malul Mării Galileii. Este bine ca cei care conduc grupurile de pelerini în acea parte din Ţara Sfântă să arate ţărmul mării în locul acela, pentru că seamănă foarte bine cu un amfiteatru. Într-adevăr, oamenii erau aşezaţi în acest amfiteatru care permitea şi realizarea unei foarte bune acustici pentru grăire. Mântuitorul, iată, se urcă în corabie, spune să îndepărteze puţin corabia de ţărm. Practic, în momentul acela, am putea spune: **corabia lui Petru devine catedrala lui Dumnezeu.** De acolo vorbeşte Dumnezeu, corabia îi este locul, apoi amvonul de unde Hristos va vorbi mulţimilor.

L.C.: Iertaţi-mă vă rog, Înaltpreasfinţite Părinte, din punct de vedere al cronologiei biblice, în ce perioadă a activităţii publice a Mântuitorului nostru Iisus Hristos ne aflăm cu această pericopă evanghelică ?

Î.P.S. Ioan: Suntem la începutul activităţii publice a Mântuitorului nostru Iisus Hristos. Chiar cu ceva timp începuse a predica în zona Capernaumului, ştiind că a fost scos afară din sinagogă şi din catatea Nazaret, unde citeşte din Profetul Isaia. Ştim cum cei din Nazaret, cu care a copilărit Dumnezeu împreună, L-au scos afară şi iată îşi găseşte acest loc de a predica, în Capernaum, loc ales nu întâmplător. Prin Capernaum treceau caravane dintr-o parte şi alta a lumii şi cuvântul lui Dumnezeu aşa a ajuns să călătorească dintr-o parte în alta, deci locul era cu totul deosebit.

Mântuitorul îi vede pe aceşti pescari, se urcă în corabie, le vorbeşte şi iată, după încetarea grăirii, Mântuitorul se gândeşte nu numai la hrana sufletească a celor mulţi, a acestei mulţimi, care venise să-L asculte şi să-i vindece, El se gândeşte şi la hrana lor trupească. Cum apa era dulce şi curgătoare, în ea aflându-se peşti, iar apostolii fiind pescari (cei patru, cel puţin, erau pescari) iată că le spune să meargă în larg şi să arunce mreje în adânc, să prindă peşte pentru mulţime. Este evident că la ora aceea, la amiază, nu se pescuia, adică nu era momentul prielnic pentru a prinde peşte. Sfântul Petru îi spune Mântuitorului că toată noaptea a aruncat mreaja – deci timpul bun pentru a prinde peşte – şi că n-a prins nimic, deşi el era pescar de profesie. Îi spune care sunt timpii pentru pescuit. Totuşi vedem că printr-o **ascultare necondiţionată,** totuşi duce corabia în larg. Aruncă mreaja şi

prinde o mare mulţime de peşte, încât îi cheamă şi pe cei doi fraţi, Iacob şi Ioan, fiii lui Zevedeu, să-i vină în ajutor, deoarece nu putea să tragă mreaja de atâta peşte.

L.C.: Interesant este, Înaltpreasfinţite Părinte, că Mântuitorul nostru Iisus Hristos nu era, ca să spun aşa, specialist pescar, pe când Sfântul Petru şi ceilalţi erau pescari ca profesie.

Î.P.S. Ioan: Iată aici vedem cum Fiul teslarului din Nazaret, cum Teslarul din Nazaret, pentru că şi Mântuitorul, pe pământ, tot cu această profesie s-a îndeletnicit de la Dreptul Iosif, deci iată cum un Teslar îi dă o mare lecţie de pescuit, am putea spune, unui pescar profesionist. Iată ce înseamnă ascultarea necondiţionată ! Avem atâtea mărturii din Pateric, când, de multe ori, un duhovnic, un stareţ pune la încercare, oarecum, paradoxală un frate. Iar acesta, dacă ascultă, vede că într-adevăr aduce roade ascultarea lui, iar dacă nu ascultă, se îndepărtează de Dumnezeu. Iată, putem afirma că, deşi Mântuitorul a grăit ore în şir acolo, în faţa mulţimilor, aceste cuvinte au intrat în inima apostolilor, însă **ceea ce a făcut să le mişte inima cel mai tare**, să-şi schimbe cu totul atitudinea lor faţă de Mântuitorul, **a fost prinderea acestor peşti**.

Această minune a pescuirii l-a determinat, în momentul acela, pe Sfântul Petru să spună: *Doamne, ieşi de la mine că sunt un om păcătos !* Iată în faţa evidenţei divine, în faţa evidenţei lucrării directe, concrete a lui Dumnezeu, Sfântul Petru se descoperă pe el însuşi, recunoaşte în faţa lui Dumnezeu că este un om păcătos şi, după această recunoaştere, iată vedem ce se întâmplă. La lumina acestei minuni a Dumnezeirii, care este efectul ?

Mântuitorul, după aceea, **îi va spune că îl va face pescar de oameni**, deci iată prin curăţirea lui sufletească, prin încrederea lui totală în Hristos, iată ce misiune, ce dar deosebit va primi de la Dumnezeu atât el, cât şi ceilalţi apostoli. Din obişnuiţii oameni de rând, din pescari de pe malul Mării Galileii, iată din ei face pescari de oameni.

Dacă peştii, vedem că sunt prinşi cu mreaja, totuşi **inimile oamenilor vor fi prinse cu mreaja iubirii Apostolilor**, prin

harul lui Dumnezeu. Deci peştele se prinde cu mreaja, omul se prinde cu mreaja iubirii, de aceea în biserica noastră nu există niciun act coercitiv de a aduce pe cineva la biserică prin forţă, ci prin libertate, prin iubirea care curge din Sfânta Evanghelie, prin iubirea şi căldura sufletească a preotului, care şi el e mandatat de a arunca mreaja iubirii în parohia încredinţată, pentru a-i aduce la Hristos pe cei care i-au fost încredinţaţi de către episcopul său, de către Dumnezeu însuşi.

L.C.: În general, noi, credincioşii ne oprim asupra minunii prinderii peştilor dintr-un loc unde, cu puţin timp înainte şi la vreme potrivită, nu au fost prinşi peşti. Deci a fost o minune că s-au prins o mulţime de peşti din acel loc.

Î.P.S. Ioan: Da, suntem tentaţi să vedem doar minunea aceasta a prinderii mulţimii peştilor. Într-adevăr este un lucru minunat, aşa cum au spus şi Sfinţii Părinţi, însă eu spun că în această pericopă evanghelică, cu adevărat Sfântul Apostol Petru, cu mreaja lui, a prins peşti, însă în mreaja lui, totuşi, el a mai prins ceva. **În mreaja lui, L-a prins pe Dumnezeu**, L-a prins pe Hristos şi, de aceea, dacă facem un pic de trimitere la limba greacă, cuvântul „peşte” se traduce în limba greacă *ihtis*, care înseamnă, fiecare literă de acolo, „*Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Mântuitorul*”. Eu zic că pe de o parte Sfântul Apostol Petru a prins această mulţime de peşti, dar în acelaşi timp, L-a prins şi pe Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu Mântuitor. Acesta este marele câştig al Apostolului, că L-a prins pe Dumnezeu în mreaja iubirii sale şi atât de mult L-a iubit pe Hristos, încât putem să spunem că şi-a dat viaţa pentru Hristos.

Dacă n-ar fi fost convins Petru că Cel care i-a dat mandatul de a fi pescar de oameni este într-adevăr Fiul lui Dumnezeu, nu şi-ar fi jertfit viaţa – răstignit şi el la Roma pe o cruce, cu capul în jos.

L.C.: Având în vedere această sfântă pericopă evanghelică, vă rog, Înaltpreasfinţite Părinte, să oferiţi cititorilor un mesaj.

Î.P.S. Ioan: Făcându-se ziuă, în fiecare zi de sărbătoare, să ne îndreptăm spre Sfânta Biserică, deci primul lucru este de a merge la biserică să ne întâlnim cu Hristos. Le-aş spune credincioşilor, aşa după cum se spune în Sfânta Scriptură că **mulţimile Îl îmbulzeau**, şi îi îndemn **să-i îmbulzească** pe preoţi la sfânta biserică, să nu fie bisericile noastre goale, ca preotul, care-şi ridică braţele şi glasul către Dumnezeu, să nu fie singur în biserică. În biserică, acolo unde va fi preotul, el nu va fi singur, ci va fi şi Hristos care nu vă va hrăni cu peşte, ca odinioară, pe malul Mării Galileii, ci toţi aceia care cu vrednicie, cu credinţă, cu frică şi cu mare cutremur se apropie de sfântul altar se vor hrăni chiar cu Hristos, cu sfântul trup şi sângele Domnului nostru Iisus Hristos. Adică minunea, care a fost în Evanghelie, mare este, dar mai mare este minunea ce se va petrece în toate sărbătorile, în toate bisericile noastre, unde preotul nu peşte va prinde, ci efectiv, în mâinile sale, va purta trupul şi sângele Mântuitorului nostru Iisus Hristos. Atunci vă întreb care este mai mare minune, aceea de atunci sau aceea la care credincioşii sunt chemaţi să participe în fiecare zi de sărbătoare, în bisericile noastre din toată ţara noastră ?

L.C.: Da, întrebarea-mesaj este clară. Vă mulţumesc şi vă sărut dreapta cu evlavie, Înaltpreasfinţite Părinte !

Migrația musulmanilor spre Europa – întâmplare sau strategie bine gândită ?

Gl.Bg.(r) Gheorghe DRAGOMIR
Președinte Centrul de Etică și Strategii (CES)

În lucrarea *Europa cu capul în stele și trupul înșângerat* (2011), în capitolul *Către o civilizație spiritualizată sau războinică*, atrăgeam atenția că: „actualul context internațional tensionat și confuz ne invită la repoziționări strategice, prin prisma înțelegerilor de securitate multiple, actuala criză sugerând parcă, încheierea unei tranzacții necesare spre o nouă ordine, cu semnificația găsirii de noi echilibre globale geostrategice (resurse de orice fel) și geopolitice (parteneri, aliați), pentru scopuri comune și parțiale..."

Subliniam că: „situația la nivel global tinde să devină tot mai apăsătoare și explozivă, simțindu-se în aer mirosul de praf de pușcă, contextul actual putându-se asemăna cu perioada 1938-1939, când sistemul relațiilor internaționale era pus în discuție de marile puteri emergente: SUA, URSS, Germania, Japonia, care își făceau planuri pentru redistribuirea coloniilor franceze, britanice și olandeze, iar URSS lucra cu motoarele turate să răspândească socialismul la nivel planetar, folosindu-se de COMINTERN și mișcările de stânga..."

Atunci, ca și azi, omenirea și îndeosebi Europa aveau aceleași sentimente de iminență ale speranței și amenințărilor, neliniștea în fața posibilității izbucnirii altor războaie, cu forme necunoscute, de reîntoarcere la vechi forme de fanatism religios, de naționalism, de rasism. „*Este cea mai mare nesiguranță în privinta frontierelor insesi, a frontierelor geografico-politice, a frontierelor sale spirituale.*" (Paul Valery, *La liberte d'esprit*)

Tot în acel capitol vorbeam despre pericolul islamizării Europei, ca o consecință a destabilizării politico-militare a Orientului Mijlociu după primăvara arabă, când asistăm la deplasări masive de populații din aceste zone de conflict spre continentul nostru.

Din informații bine documentate, rezultă că această viziune era confirmată și de președintele francez Sarkozy, care, într-o discuție privată cu consilierul său de securitate națională, exprima îngrijorarea în legătură cu viitorul Europei, afirmând: „Tu ai intuiții, eu am cifrele și intuițiile tale sunt confirmate de cifrele mele. Islamizarea Europei este ineluctabilă. Atenție ! Este un proces care nu se face în mod instantaneu, care va lua câteva decenii." (2011)

Dar ce informații deținea fostul președinte, care să-i fi produs îngrijorări cu privire la islamizarea Europei ?

În primul rând, atitudinea unor primari din marile orașe franceze, care cochetau cu comunitățile musulmane, ajungându-se la situația paradoxală să construiască din bani publici moschei, generând astfel reacții dure din partea comunităților creștine, care au trecut la formarea de miliții creștine după modelul celor din Liban.

O altă ingrijorare era determinată de initiativele unor lideri UMP de a se adopta o lege care să pedepsească injuriile la adresa unei religii, cu referire directă la apariția în presă a unor caricaturi ale profetului Mahomed.

Un alt element de îngrijorare venea și din direcția comercială. Informațiile arătau că marile rețele de supermarketuri Casino și Carrefour s-au adaptat rapid la cerințele pieței, multiplicându-și oferta de produse *halal*, care în 2010 atingeau cifra de șase miliarde de euro.

Îngrijorarea președintelui francez era accentuată și de pozițiile exprimate de majoritatea politicienilor europeni, îndeosebi cei din Marea Britanie, Franța și Germania, care își propuneau încă din 2000, prin adoptarea *Cărții Verzi*, să transforme Europa într-o superpiață a forței de muncă ieftine, studiile de impact arătând că pentru a salva Europa de la o prăbușire demografică, aceasta ar fi fost „soluția ideală".

Strategia UE, propunea un aport nou de populație, apelându-se la țările arabe din sudul Mediteranei și din Africa de Nord, pentru a completa deficitul demografic european generat de creșterea numărului avorturilor și căsătoriilor între homosexuali. O componentă importantă a acestei strategii, era crearea unui organism ca rezultat al evoluțiilor euro-mediteraneene în cadrul procesului *Barcelona,* demarat în 1995. Așa a apărut Uniunea pentru Mediterana, ce din 2008 a intrat sub coordonarea președintelui Sarkozy, care visa să folosească această oportunitate pentru a reface vechiul imperiu colonial francez.

Dar ghinion ! Germania și SUA, văzându-și interesele geoeconomice amenințate, au torpilat proiectul, pregătind cu minuțiozitate, împreună cu Marea Britanie și Italia, „primăvara arabă", care a răsturnat regimurile dictatoriale din zona Orientului Mijlociu, de care se folosiseră până nu demult. Președintele francez își făcea planuri de a deveni președintele Uniunii pentru Mediterana, iar lui Moubarak îi promisese poziția de vicepreședinte, care să coordoneze nemijlocit țările din zona sudului mediteranean.

Efectele „primăverii arabe", cât și ale intervențiilor americane în Irak și Afganistan, se văd astăzi, când aceste țări sunt în pragul destrămării și intrării sub controlul organizațiilor teroriste de tipul Al Qaida și ISIS (Statul Islamic), care zilnic comit atrocități atât față de creștinii copți din Orient, cât și asupra musulmanilor care nu împărtășesc ideologia.

În ultimele săptămâni asistăm la un exod al populației musulmane din Siria și alte țări afectate de război ca Sudan, Somalia, Nigeria, Irak, Libia, exod ce ne reamintește de exodul evreilor din Egipt și Babilon. Interesant este că, deși serviciile

de informații occidentale au avertizat de pericolul infiltrării în masa de refugiați a membrilor organizațiilor teroriste care vizează pe termen mediu și lung să transforme Europa într-un câmp de luptă, totuși din rațiuni politicianiste și interese economice, instituțiile europene abilitate să dea un răspuns unitar acestei invazii au poziții contradictorii, încercând să arunce problema în spatele țărilor mai sărace și cu o capacitate limitată de apărare.

Dacă ar fi să dăm crezare (și nu văd de ce nu am face-o), declarației deschise a Forumului Islamic al Europei (IFE), ce crede în jihad și legea sharia și care își propune să facă din Marea Britanie și Europa un stat islamic, înseamnă că ne aflăm de fapt în fața reactivării conflictului milenar dintre Orient și Occident, exodul masiv de musulmani spre Europa reprezentând o primă etapă a acestui conflict, ce va lua dimensiuni apocaliptice în deceniul viitor. Aceasta este adevărata provocare a secolului XXI, ce va afecta serios structura etnică și religioasă a bătrânului continent, fiind și o amenințare directă la adresa creștinismului.

Responsabilii politico-guvernamentali, care astăzi sunt preocupați de a asigura condiții decente refugiaților musulmani, unde au fost când sute de mii de creștini din Orient au căzut victime acțiunilor pline de cruzime ale ISIS, sau când lăcașuri de cultură și civilizație precreștină și creștina au fost prădate și distruse de fortele ISIS ?

De ce SUA și Europa au permis fortelor ISIS să-și întărească capacitățile militare prin achiziționarea de armament de proveniență occidentală și să atragă în rândurile teroriștilor mii de cetățeni occidentali ? De ce nu s-a intervenit preventiv pentru a lichida această organizație și s-au lasat lucrurile să evolueze și să scape controlului, devenind astăzi cea mai puternică organizație teroristă, cu ramificații și afilieri în întreaga lume ?

După lichidarea televizată a teroristului nr. 1 al planetei de către CIA, era nevoie de crearea unui nou monstru în laboratoarele ocultei internaționale, pentru a se justifica noi operațiuni clandestine în țări unde interesele de securitate americane sunt afectate, așa luând naștere din Al Qaida, ISIS ?

Să înțelegem că de fapt ISIS face parte din planul ILUMINATI de a distruge rădăcinile creștinismului și compromitere a islamului, pentru a crea o nouă religie la nivel planetar, care poartă denumirea de DEVIL MESIA, instaurând pe pământnt Împărăția Anticristului, așa cum este scris în Apocalipsa după Ioan ?

Să înțelegem că al treilea Război Mondial va izbucni din Orientul Mijlociu, așa cum este prevăzut în planul de instaurare a Noii Ordini Mondiale de către ILUMINATI ?

De ce SUA și Europa au reacționat, exprimându-și îngrijorarea față de declarația președintelui rus Vladimir Putin, care și-a manifestat hotărârea fermă de a interveni militar pentru a lichida ISIS, începand cu o prezență militară în Siria ?

De ce SUA și UE nu intervin militar și cu sanctiuni politico-diplomatice și economice în țările care sprijină financiar și logistic ISIS ? Mă refer la Arabia Saudită, Qatar și țările din Golful Persic, aceleași care au protejat pe Osama bin Laden și au finanțat Al Qaida ?

De ce companii americane și europene cumpără petrol și gaze naturale la preț de dumping de la ISIS, iar contrabanda cu artefacte din muzeele de istorie și arheologie, ca și din lăcașele de cult musulmane și creștine din Irak, Etiopia, Siria, Libia a înflorit, asigurând surse de finanțare operațiunilor militare ale ISIS ?

De ce Turcia, membru puternic al NATO, a avut o poziție, dacă nu stranie, cel puțin inexplicabilă, de neintervenție militară împotriva ISIS care îi amenință frontierele, lăsând fără ajutor militar pe kurzi, care au apărat cu dârzenie localitatea Kobane ce s-a aflat sub asediul ISIS ?

De ce astăzi Turcia desfășoară acțiuni militare pentru lichidarea kurzilor ? Ce putem să înțelegem din aceste evoluții contradictorii, în care sunt implicați actori puternici din NATO și UE ?

Această provocare la adresa securității și păcii, pe lângă componenta umanitară de un tragism ce nu poate fi descris, are consecințe extrem de grave pentru securitatea Europei, dând bătăi serioase de cap serviciilor de informații și organelor de ordine, care în scurt timp vor fi confruntate cu acțiuni violente ce vor fi organizate de agenții ISIS infiltrați printre refugiați. Nu întâmplător președintele Putin privește cu îngrijorare ce se întâmplă în Europa și în Orientul Mijlociu Extins, întrucât este conștient că pe termen mediu și lung, Federația Rusă va deveni vulnerabilă în fața expansiunii islamului, ca urmare a scăderii demografice dramatice, ce va înjumătăți populația rusă în deceniile următoare.

Având în față acest tablou apocaliptic, cred că salvarea Europei va veni din partea Rusiei, care ar trebui implicată mai direct în lupta împotriva terorismului, Europa creștină având sansa istorică de a se reconcilia cu Rusia ortodoxă, renunțând să cadă în continuare în capcana americană, care a făcut cadou Europei un stat musulman în inima sa și o Ucraina în care extremismul și xenofobia au reînviat.

Strategii europeni ar trebui să înțeleagă că, mai devreme sau mai târziu, Rusia își va deschide larg porțile către Europa pentru a coopera în proiecte de exploatare a imenselor sale resurse naturale și indirect, pentru a-și îmbunătăți structura demografică și religioasă, amenințată de islamul asiatic.

Pe acest fond, România ar trebui să-și regândească propria strategie de securitate și de dezvoltare durabilă, explorând noi piețe pentru desfacerea produselor și serviciilor companiilor românești, anticipând o prelungire și chiar o adâncire a actualei crize economice și morale a Europei în următoarele decenii și ca urmare a escaladării conflictului din Orientul Apropiat, instabilității piețelor financiare și continuării valului de refugiați spre Europa.

Pentru aceasta, este nevoie de un armistițiu al forțelor politice, pentru a se iniția și trece rapid la aplicarea unui proiect de țară care să stimuleze și să unească forțele creatoare ale nației în jurul intereselor naționale ale României și românilor, să se purceadă la crearea unui guvern de largă uniune națională mai presus de interesele partizane de partid, să se selecționeze și să se pună în fruntea instituțiilor statului persoane pe criterii de meritocrație, adevărați patrioți, care să apere țara de amenințările interne și externe în aceste momente de grea încercare prin care vom trece în anii ce vin.

Dumnezeu să apere și să protejeze credinciosul popor român și să-i dea conducători virtuoși, care să se sacrifice pentru unitatea și suveranitatea națională, călăuziți de credința că sunt descendenții unui popor mândru de istoria, cultura și de rostul său în lume !

[Cititorul interesat este invitat să acceseze site-ul CES la adresa www.centruldeeticasistrategii.ro, precum și blogul meu *Spionaj în criză*, disponibil pe https://spionajincriza.wordpress.com]

Facultatea de Maşini şi Utilaj Petrolier la 65 de ani

Dr. Ing. Corneliu CRISTESCU

Cu siguranță, ce nu va stăpâni niciodată omul est ... TIMPUL !

Iată că au trecut 65 de ani de la înființarea *Facultății de Mașini și Utilaj Petrolier* din cadrul Universității „Petrol-Gaze" din Ploiești și 43 de ani de când eu am absolvit cursurile acesteia, fiind promoția anului 1972, prima promoție a *Institutului de Petrol din Ploiești*, cum se numea atunci actuala universitate. Se poate spune că a trecut o „viață de om", sau, în orice caz, partea activă și performantă a vieții.

Istoria facultății noastre este bogată în evenimenete, dar, mai ales, în realizări și succese.

Facultatea a luat ființă cu 65 de ani în urmă și și-a derulat activitatea în două mari etape: prima, cea de la București, de la înființare până în anul 1967, iar a doua, cea de la Ploiești, mai întâi în cadrul Institutului de Petrol Ploiești, iar apoi, în cadrul Universității „Petrol-Gaze" Ploiești.

Începând cu anul 1967, anul I al Facultății de Mașini și Utilaj Petrolier s-a mutat la Ploiești, dar anii II, III, IV și V au continuat în București, până la absolvire, în cadrul Institutului de Petrol, Gaze și Geologie (IPGG), existând în țara noastră, concomitent, două institute de petrol.

După câțiva ani, s-au mutat la Ploiești și celelalte facultăți: Facultatea de Forajul și Extracția Petrolului și Facultatea de Tehnologia Petrolului și Petrochimie. Doar Facultatea de Geologie a rămas în București, și anume la Universitate București.

Discursul la inaugurarea Institutului de Petrol din Ploiești, 1 octombrie 1967

În ziua de 5 iunie 2015, în Amfiteatrul Mare al Universitații „Petrol-Gaze" Ploiești, s-au sărbătorit 65 de ani de existență a Facultății de Inginerie Mecanică și Electrică, cum se numește acum Facultatea de Mașini și Utilaj Petrolier. Am avut bucuria să fiu invitat de către domnul Prof. Dr. Ing. Mihai Minescu, decanul actual al facultății, să particip și eu, în calitate de fost absolvent al facultății, din cadrul primei promoții de ingineri, care au început și au finalizat studiile la Ploiești. Am fost invitat să iau cuvântul, fapt ce se repeta după 48 de ani. Veți vedea de ce...

În cuvântul meu, am arătat că sunt unul dintre numeroșii absolvenți ai acestei facultăți, care a făcut istorie în învățământul românesc, dar și în economia țării și am adus un prinos de recunoștință profesorilor noștri, care ne-au asigurat o pregătire multidisciplinară, ce ne-a permis să facem față tuturor provocărilor și concurențelor profesionale. Spun aceasta, pentru că, într-adevăr, prin contribuția absolvenților pregătiți în cadrul Facultății de Mașini și Utilaj Petrolier, utilajul petrolier românesc a atins performanțe deosebite.

Să nu uităm că, în anii 1978-1980, exportul de utilaj petrolier reprezenta cca. 22% din totalul exportului din domeniul construcției de mașini al țării, destul de important în vremea aceea.

Să ne amintim cu mândrie că, pe plan mondial, România era pe locul 3 la producția de utilaj petrolier, după SUA și URSS, dar pe locul 2 la export, după SUA !

Aceste performanțe istorice ale economiei românești în domeniul utilajului petrolier se datorează, în bună măsură, și absolvenților facultății noastre !

De asemenea, tot în acei ani, România a realizat prima Platformă de Foraj Marin –Gloria, la care, spun cu mândrie, am contribuit și eu, fiind cel mai tânăr membru cu responsabilități al acelei echipe extraordinare, superperformante, de care dispunea IPCUP-ul (Institutul de Proiectări și Cercetări pentru Utilaj Petrolier), atunci cu sediul în București, unitatea unde am primit repartiție guvernamentală la terminarea facultății, cum se obișnuia în vremea aceea, institut unde au fost concepute și proiectate game întregi de utilaje de foraj, de intervenție și exploatare a sondelor, echipamente de foraj geologic și hidrologic și altele.

Acest eveniment, deosebit pentru mine, m-a făcut să îmi amintesc unele momente importante din viața mea, și anume: anii de liceu la Bolintin Vale, alegerii profesiei de inginer mecanic de petrol, derularea studiilor, apoi, angajarea ca cercetător științific în IPCUP-Institutul de Proiectări și Cercetări pentru Utilaj Petrolier din București, dar și în alte două institute de cercetări de nivel national, până acum, când am devenit... inginer pensionar ! Iată câteva dintre amintirile mele...

Parcă mai ieri era când, elev fiind la Liceul *Dimitrie Bolintineanu* din Bolintin Vale, am fost vizitați de niște „ingineri petroliști" de la Trustul de Petrol din localitate, trust care coordona activitățile specifice ale noii, pe atunci, Schele de Petrol Videle, pentru a face, cum am zice astăzi, un fel de „promo" pentru meseriile de petrolist de înaltă calificare, propunându-le viitorilor absolvenți de liceu să se îndrepte către învățământul superior de petrol și să dea examen de admitere la facultățile *Institutului de Petrol, Gaze și Geologie* (IPGG) din București.

Mai târziu, liceul avea să devină Liceu Industrial de Petrol, iar, la un moment dat, director a fost un coleg de-al meu, inginer petrolist, absolvent al Facultății de Forajul și Extracția Petrolului, inginerul Voicu Chiva, unul dintre cei mai buni elevi ai liceului nostru atât la învățătură, cât și la sport, din toate timpurile.

Pentru mine care, elev fiind, construiam diferite machete mai mult sau mai puțin funcționale, ideea de a deveni cândva inginer o aveam de multă vreme, dar nu cutezam cu hotărâre în această direcție, pentru că aveam și alternativa de a urma Facultatea de Matematică-Mecanică, matematica fiind una dintre pasiunile tinereții mele. Sfatul inginerilor de la Trustul de Petrol și, mai ales, îndemnul categoric al dirigintelui nostru, profesorul de matematică Vasile Sebu, căruia mulți dintre noi, elevii săi, îi datorăm destinul nostru profesional, m-au facut să mă hotărăsc.

Domnul profesor, care cunoștea procupările mele... „inginerești", mi-a spus ferm într-o zi, că mie mi se potrivește mult mai bine ingineria decât o facultate pur teoretică, cum este cea de matematică.

În urma discuției pe care am avut-o cu dânsul, cu convingere, am luat decizia de a urma o facultate mecanică din domeniul petrolului, cu atât mai mult cu cât, în copilărie, în comuna mea natală Crevedia Mare, apăruse pe dealul din marginea de sud, dinspre comuna Roata, respectiv spre Schela Petrolieră Videle, o „sondă", cum îi spuneam noi copiii, dar și oamenii mari, adică o instalație de foraj petrolier, pe care o vizitasem des și cu a cărei componență mă familiarizasem.

Așa am ajuns ca, în sesiunea de examene de admitere din vara anului 1967, să fiu admis la Facultatea de Mașini și Utilaj Petrolier a Institutului de Petrol, Gaze și Geologie (IPGG) din București și nu oricum, în fruntea clasamentului, alături de alți doi colegi ai mei de liceu, Grigore Niculae și Șovărel Eugeniu, astăzi, amândoi, cadre didactice la Universitatea „Petrol – Gaze" din Ploiești. Imi face o deosebită plăcere să amintesc că, în același an, la Facultatea de Forajul și Extracția Petrolului, primii doi intrați în fruntea clasamentului au fost tot absolvenți ai liceului din Bolintin Vale. Este vorba de colegii Voicu Chiva, despre care am scris mai sus și Ștefan Crudu care, ca inginer, a lucrat la Schela Petrolieră Videle, iar în anii "90 a devenit Primar al Orașului Bolintin Vale. Tot la Schela Petrolieră Videle a lucrat și colegul de promoție Alexandru Chiva, absolvent, de asemenea, al Facultății de Forajul și Extracția Petrolului, dar și alți colegi din promoțiile următoare.

Revenind la alegerea meseriei, tot din motivele menționate mai sus, când, la începutul anului trei de studii, a fost să optăm pentru una dintre cele două secții/specializări, am optat ferm pentru grupa de utilaj petrolier de schelă, fiind convins că aceasta corespunde dorințelor și gândurilor mele de viitor.

Surpriza a venit toamna, chiar când mă pregăteam să încep viața de student.

Printr-o telegramă, am fost chemat la București, la facultate, mai devreme cu câteva zile față de 1 octombrie, de către domnul profesor doctor inginer Stelian Dumitrescu, care mi-a comunicat că începând din acel an Facultatea de Mașini și Utilaj Petrolier se va muta la Ploiești, unde se va înființa un nou centru universitar, cerându-mi ca, în calitatea mea de lider al clasamentului de la admitere, să pregătesc un discurs de început de an și de inaugurare a noului centru universitar de la Ploiești, ceea ce am și făcut. Am fost, astfel, primul student care a vorbit, în numele studenților prahoveni, la inaugurarea Institutului de Petrol din Ploiești, al cărui prim rector avea să devină chiar domnul profesor Stelian Dumitrescu, rectorul de suflet al primei promoții de absolvenți.

Privesc și acum cu mândrie momentul, unic în viața mea, când am luat cuvântul în numele primilor studenți prahoveni, căci începutul învățământului superior la Ploiești s-a făcut prin mutarea Facultății de Mașini și Utilaj Petrolier, carea avea să fie nucleul dezvoltării ulterioare a Institutului de Petrol și, mai târziu, Universitatea „Petrol-Gaze" din Ploiești.

Am abordat facultatea cu interes și pasiune, dar foarte curând aveam să constat că întreg personalul didactic era bine pregătit, hotărât și exigent, nedispus să facă rabat de la standardele de exigentă impuse de fiecare dată, în consiliile profesorale, din care faceam parte în calitate de reprezentant al studenților, de către domnul profesor Stelian Dumitrescu, rectorul institutului, pentru că fiecare profesor considera disciplina sa ca fiind cea mai importantă, și acest lucru a fost benefic pentru pregătirea noastră ca viitori ingineri mecanici de petrol.

Pentru că dorea ca noul institut să se ridice rapid la nivelul de exigență și cu rezultate similare cu cele ale institutului din București (IPGG), domnul profesor Stelian Dumitrescu făcea dese apeluri către cadrele didactice să fie deosebit de exigente și să se înscrie toți la doctorat, cu toate că, pe atunci, nu era strict obligatoriu.

De altfel, sedințele de consiliu la care am participat, au fost o adevărată școală de conducere, de unde mi-am însușit criterii și metode de conducere, foarte utile în activitățile mele viitoare ca inginer.

La finalul studiilor, am fost în situația să pot alege ce post doream dintre cele oferite și am primit repartiție guvernamentală, căci așa se chema atunci, pentru activitatea de cercetare-proiectare, ceea ce îmi doream cel mai mult, iar aceasta nu oriunde, ci la Institutul de Proiectări și Cercetări pentru Utilaj Petrolier (IPCUP) din București, pe atunci, unde am participat la realizarea multor studii, cercetări și proiecte de utilaje și instalații de foraj petrolier, cel mai spectaculos proiect fiind platforma de foraj marin Gloria, prima platformă românească. Ulterior, aceasta a fost multiplicată, devenind, astfel, o adevarată „flotilă" de... platforme de foraj marin !

Surprizele vieții au făcut ca, după treisprezece ani de activitate la IPCUP, să părăsesc acest institut, activitatea mea inginerească de cercetare urmând a se desfășura, în alte două institute de cercetare-dezvoltare de nivel național.

Pregătirea de bază primită în cadrul Facultății de Mașini și Utilaj Petrolier, s-a dovedit a fi o pregătire de nivel ridicat, solidă și multidisciplinară. Fiind pus în competiție cu alți absolvenți, de la alte facultăți mecanice, din alte centre universitare, am performat cu ușurință în diferite domenii tehnice, începând cu calcule și proiectarea sistemelor mecanice și ale structurilor metalice de rezistență, dar și în domeniul materialelor și tehnologiilor de fabricație, precum și în domeniul mecanicii fluidelor și al acționărilor hidrostatice. Prin aprofundarea ultimului domeniu, am realizat un doctorat în dinamica preselor hidrostatice la Universitatea Politehnica din București.

Acum, după 48 de ani de ani de la admiterea la Facultatea de Mașini și Utilaj Petrolier, pot spune că, dacă aș fi într-o situație similară cu cea de atunci, aș alege, cu mai multă convingere, aceeași facultate și același traseu profesional, activitatea de cercetare-proiectare, în care am activat timp de 43 de ani, fiind un domeniu de mari satisfacții pentru un inginer pasionat, dornic să realizeze ceva deosebit în domeniul ingineriei mecanice.

Cuvântare de omagiere, 5 iunie 2015

În cuvântul pe care l-am prezentat cu ocazia sărbătoririi celor 65 de ani de existență a Facultății de Mașini și Utilaj Petrolier, astăzi având numele de Facultatea de Inginerie Mecanică și Electrică, am mulțumit din inimă profesorilor prezenți, dar și celor care nu mai sunt, pentru nivelul de pregătire profesională pe care ni l-au transmis și am urat facultății să aibă multe succese și realizări deosebite, să crească și să se dezvolte în continuare, să ducă mai departe prestigiul învățământului românesc de utilaj petrolier și am încheiat cu o poezie pe care o prezint mai jos.

ALMA MATER DIN PLOIEȘTI

Discipoli întru știință spre mentori azi venim,
Recunoscători și sinceri, cu mulțumiri eterne,
Venim cu gânduri bune, să te sărbătorim,
O, ALMA MATER scumpă din plaiuri prahovene.

Demni fii ai tăi, noi am pornit să cucerim o lume,
Și lumea ni se lasă, prin tine, cucerită,
Prin *armele științei* și bunul tău renume,
Ca să trăim, azi, mândri, o clipă fericită.

Noi revenim azi, sinceri, așa cum am promis,
Să te serbăm pe tine, sub zările albastre,
Dar te purtăm și-n minte, și-n inimă, și-n vis.
Ne ești în viață *farul orientării noastre* !

Sunt patru-ș-opt de ani, când primii ți-am urat,
Cu vise și speranțe, mai tineri și spontani,
Dar cu latine vorbe: *vivat, crescat, floreat !*
Ani mulți să vină peste cei patru-ș-opt de ani !

Noi îți dorim din suflet ca *gloria să-ți crească*
Și plină de măreție să treci peste milenii,
Aureolată de faimă-n gândirea românească
Și nască-se în tine, cu-atât mai multe genii !

O lume-ntreagă, acuma, spre tine și-a-ntors fața,
Cetate eternă a științei românești,
Deplină măreție și *glorii să-ți dea viața*,
O, ALMA MATER scumpă-nflorită la Ploiești !

VIVAT, CRESCAT, FLOREAT !
GAUDEAMUS IGITUR !

Mersul târgului

Ștefan CRUDU

9.08.2015 – *Năravul din fire...*

Fără să ajungă la maximul de la începutul lunii iulie (ante-control ANAF), târgul începe să-și revină treptat, în special la sectorul legumicol. În actualele condiții, mărfurile de bazar par să fie preponderente cu cele două alei pe care le ocupă, ceea ce nu este bine în opinia mea. Zona de cherestea s-a înjumătățit (s-au înăsprit controalele de masă lemnoasă). Cam mulți vânzători de păsări (de „culoare" – ei, nu păsările !) în condițiile de secetă și recoltă slabă la cereale din acest an. Încă timorați după hăituiala suferită în principal de grătaragii și de vânzătorii de carne și produse de carmangerie, activitatea acestora începe să se înfiripeze cât de cât. Evident că au reapărut cei mai curajoși și probabil cei mai „informați" sau cu „spatele" acoperit. Oricum, sunt dispuși să plătească protecție ca și cei de la oborul de porci și purcei. Am văzut doar trei dughene cu mici, asortați cu spirtoase și bere și încă trei cu carne la vedere apărată de ventilatoare manuale contra muștelor și viespilor. De căldură te mai poți proteja cu umbrela, dar de muște bă. Așadar nu s-a învățat nimic, se reia vechea poveste. În rest legume destule, dar cam scumpe în plină vară (secetoasă tare). Pepenele roșu, 1 leu/kg. Grâul, abia recoltat, 35 lei sacul. Vremuri grele, taică !

16.08.2015 - *A trecut Sfântă Mărie și n-am luat pălărie*

Motivul: încă este caniculă. De mai bine de o lună temperaturi între 37^{0}C – 40^{0}C la umbră. Mult așteptatele ploi încă nu au sosit. Se anunță săptămâna viitoare. Într-un târg cu produsele câmpului și grădinilor sigur că seceta își arată urmările: legume de calitate slabă și foarte scumpe. Ardeii kapia 4-5 lei/kg. Păstăile de fasole lipsesc (la București, în Obor 7 lei/kg !). Roșii scumpe (2-3 lei/kg). Usturoiul, un leu/căpățână. Doar cartofii sunt ieftini: 0,8 lei/kg. În rest nimic interesant. Căpială de zăpușeală. Din nou am cumpărat răsad de varză. Din cel de acum două săptămâni nu s-au prins decât 4 fire din 100 din cauza căldurii și a calității: prea crud, s-a topit de căldura exagerată.

23.08.2015 - *Televiziuni tembele*

În țara unde treburile nu merg deloc bine, chiar dacă guvernanții se laudă cu creșteri economice (! ?) numai de ei simțite, prezentatorii/prezentatoarele rubricilor meteo de pe la cam toate televiziunile se scuză în direct că dau „vești proaste": o să plouă ! Și încă pe arii extinse, deci și la munte și la mare și ca atare adio distracție la acest sfârșit de săptămână. Asta în timp ce pământul este ars de soare și recoltele în acest an sunt în mare parte compromise, în unele zone lipsind chiar apa de băut pentru oameni și animale. Ploile au sosit în sfârșit și încă destul de abundente. Pe la noi au ținut trei zile (de vineri dimineața până duminică seara). Dar sigur că nu au influențat prețurile în târg. Deși a fost mai plin de marfă ca până acum, totuși mi s-a părut că în loc să scadă, prețurile au crescut. Cartofii, minim 1 leu/kg, roșiile, vinetele, ardeii grași: 2 lei/kg. Ardeii kapia roșii: 4,5-5 lei/kg. La fel gogoșarii roșii care au apărut acum pentru prima oară. Mulți aveau însă marfă de calitate slabă: mici și cu diverse „neconformități". Acestea sunt veștile cu adevărat proaste, nu-i așa ?

30.08.2015 - *De ce se mențin prețurile peste normalul sezonului ?*

De-abia azi târgul și-a revenit ca înainte de controalele ANAF-ului. S-au redeschis toate grătarele, era și ceva carne proaspătă (?). Legumele de sezon umpleau tarabele sau prelatele așezate direct pe pământ. Practic, se găsea aproape orice. Cu o singură observație: toate scumpe. Kapia și gogoșarii roșii: 4,5-4-3 lei/kg, după mărime. Ardeiul gras, vinetele, morcovii: 2 lei/kg. Roșiile, frumoase: 2,5 lei/kg. Verdețuri frumoase: 1 leu/leg. Varza: 1,5 lei/kg. Cartofii, 1 leu/kg. Din cauza manei, care a distrus roșiile din grădină, vom avea sigur în continuare prețuri mari, rămânând numai cele din solarii. Negustorii (înțeleși între ei, cred !) mențin prețuri mari ca să nu piardă în caz că nu-și vând imediat marfa. Perisabilitatea, mai ales a tomatelor, duce la scăderea prețurilor, deci la pierderi. Producătorii direcți, care vin doar în zi de târg (restul timpului muncind la greu în grădini) își vând marfa selectând din mers calitatea și stabilesc prețul ad-hoc, ca să-și golească stocul. Însă fiecare încearcă diverse trucuri care să ascundă anumite defecte. Mă mir că încă se cumpără marfă de la negustorii ambulanți de pe stradă (recte țiganii spoitori) care au cea mai depreciată marfă, plimbată în soare toată ziua și te mai și păcălesc la cântar. Capcană de care e bine să vă feriți. Sfatul meu: alegeți nu numai cu ochii și nu vă lăsați ademeniți de prețurile prea mici.

6.09.2015 – *Praful: musafirul care-și lasă urmele*

Toamna calendaristică a sosit. Septembrie, la început, își arată darurile grădinilor ajunse la deplină maturitate biologică: legume și zarzavaturi sulemenite în roșu aprins, ascunse printre verdele crud sau galbenul blând și aromitor. Sigur că e bine că tarabele sunt pline și prețurile chiar mici. Ba chiar și calitatea este acceptabilă în această zi în care cumpărătorii nu s-au prea înghesuit, având în vedere stocurile rămase nevândute la aproape toți vânzătorii. Roșii 2,5 lei/kg; vinete 1,5 lei/kg; ardei kapia roșii 2,5 lei/kg; ardei gras roșu 2 lei/kg; morcovi 2 lei/kg; struguri 3,5 lei/kg; prune grase 2,5 lei/kg. Porumbul 30 lei sacul, iar grâul 0,9 lei/kg. Deranjul, chiar mare, a venit de la vântul „traistă goală" care a bătut cu putere și a ridicat praful gras și bogat în materie organică, aducându-l în nările noastre, scurtând astfel frumoasa vizită de lucru. Ploaia nu vine, seceta se menține și meteorologii spun că este ultima zi caniculară în sudul pârjolit. Și „sperare humanum est".

13.09.2015 – *Ține-o toamnă, tot așa. Dă-ne și nu ne lua !*

Am găsit un târg supra-aglomerat de cumpărători și de produsele așteptate ale toamnei: legume, fructe, cereale, carne, lapte etc. Nu mai vorbesc de calitate: prima. Ploaia abundentă de vineri a trezit optimismul și a grăbit culesul pentru că grădinarii știu că urmează rapid crăparea legumelor și evident deprecierea lor. După asaltul de la prima oră (7:30-10:00) a celor obișnuiți să fie mereu în față ca să ia ce-i mai bun, sau să fie siguri că iau tot ce și-au propus, chiar dacă prețul este cu 30-40% mai mare (l-aș numi sindromul „disperare antedecembristă") cam pe la ora 11:00 prețurile s-au micșorat vizibil la aceeași calitate. Gogoșari și kapia mari cu 2-2,5 lei/kg; castraveți: 2 lei/kg; vinete frumoase: 1,5 lei/kg; ardei gras: 1-1,5 lei/kg; ceapă: 2 lei/kg; roșii: 2 lei/kg. Zacusca este așadar rezolvată. Prune: 2,5 lei/kg. Gata și gemul. Ca o mică explicație: imperativul verbului a lua din subtitlu se referă la banii din buzunar pe care ar trebui să-i chibzuim cu grijă ca să ne rămână pentru buchetul de flori necesar mâine, când încep școlile.

20.09.2015 – *Oboare și târguri, ieri și azi, că mâine nu se știe*

Din motive personale am lipsit din Bolintin în ziua de târg. Totuși, din întâmplare, sâmbătă 19 septembrie, am trecut dimineața pe lângă târgul din Hunedoara. În goana mașinii am observat că era împrejmuit corespunzător, suprafața interioară acoperită cu griblură și nivelată, dar nu avea bărăci, iar mărfurile erau așezate pe jos. Și am gândit că iată, suntem în România. Ca la noi (la Bolintin) cam peste tot. Cu acest prilej voi cita dintr-un dosar (71/1831 de la Arhivele Naționale, Biroul jud. Ilfov, Fond Prefectura jud. Ilfov): „Ordinul Marii Vornicii a Treburilor din Lăuntru în legătură cu verificarea măsurilor, cântarelor, balanțelor folosite de negustorii din județ, pecetluirea lor, amenzi aplicate celor ce vând fără a avea cântarele verificate". Măsuri dispuse acum cca 184 de ani. În anul de grație 2015 nu avem un regulament de funcționare care să impună obligații stricte privind cântarele și măsurile admise. Fiecare cu al lui, care cum e. La cereale, dublul decalitru s-a micșorat, astfel că la porumb sacul, în loc de 45 de kg, are 38. Ș.a.m.d.

27.09.2015 - *Policromie pe tarabele grădinarilor*

În această duminică a fost cea mai diversă ofertă de legume, fructe și zarzavaturi de până acum în 2015. Zi de plină toamnă. De la roșul tomatelor și ardeilor de toate soiurile la portocaliul morcovilor, apoi, de la galbenul cepei (de gătit sau arpagic) trecând la toate nuanțele de verde (varză, pepeni de mâncat și murat, pătrunjel, leuștean și mărar, ba chiar spanac trufanda de toamnă). Și mai era și ceva albăstriu – struguri,soiul Coarnă, parțial copți să reziste până mai târziu, precum și indigoul Muscatului de Hamburg, ori violetul sfeclei. Între ele albul conopidei și cărămiziul cartofilor sau combinații alb cu verde: țelină, păstârnac și pătrunjel cu frunze. Grădinarii sosiți cu atâtea legume și zarzavaturi proaspete i-au făcut spectatori pe intermediarii cu marfă amestecată și prăfuită de atâtea expuneri pe la alte piețe (cosmetizată la maxim). Urmarea acestei abundențe: prețuri mici, mai mult decât aș fi crezut. Bătrânul târg nu se dezminte. Încă ne oferă surprize plăcute. Prețuri: de la 1 leu/kg (cartofi, pepeni, ardei gras verde) până la 6 lei/kg (spanac și struguri Hamburg). Grosul: 1,5-3 lei/kg. Ține-o tot așa !

4.10.2015 – *Ziua recoltei (pe vechi)*

Cândva (nu chiar de mult), în prima duminică din octombrie, se serba Ziua Recoltei. Ea coincidea cu belșugul toamnei, când abundența de fructe, legume și zarzavaturi umplea tarabele cu „expoziții cu vânzare". Înainte de colectivizare, după prima duminică din octombrie se începea culesul porumbului. Tradiții acum uitate. Dar toamna, la acest moment, își arată dărnicia firească. Iar târgul este prilejul etalării recoltelor sale diverse și mult căutate. Ca și acum o săptămână toți cumpărătorii au avut ce alege. Relativ ieftin s-a vândut aproape tot ce s-a oferit. Producătorii s-au întrecut cu toate sortimentele posibile. Foarte deranjantă mi s-a părut defilarea printre tarabe a câinilor vagabonzi din cartier și a puradeilor de spoitori, de 7-8 ani, cu mucii la nas (la propriu și „la vedere"), cerșind legume, pentru ca bunicile sau mamele ce-i „supravegheau" să-și umple gratis sacii pentru săptămâna viitoare. Face parte din spectacol. Avem tradiție, desigur. Ei au venit tot din Asia și-și păstrează, după sute de ani, „bunele obiceiuri". Și cum în ultimii cinci ani copiii spoitorilor reprezintă majoritatea școlară, ne vom țigăni cu toții. Mai rămâne să ne pomenim și cu ultima hoardă și… vai de noi.

11.10.2015 – *Zădărnicie*

Vremea foarte rece (8^{0}C), vântul și ploaia abundentă au anulat, fără voia nimănui, desfășurarea târgului. Păcat, că produse ar fi fost destule (s-a cules din grădini masiv de teama brumelor).

Rar, dar se mai întâmplă. Nu că, vorba cuiva "s-a înrăit lumea", că rea a fost mereu.

EVENIMENT

TOAMNA CULTURALĂ BOLINTINEANĂ 2015

Festivalul cultural al sudului, ajuns la cea de a treia ediție, își dă întâlnire cu bolintinenii în preajma sărbătorii Sfântului Dumitru, patronul spiritual al localității. Activitățile propuse la această ediție de către organizator (Asociația pentru Cultură și Tradiție Istorică Bolintineanu și revista *Sud*) îl au în centru pe poetul Dimitrie Bolintineanu și celebrează emulația culturală sădită de acesta.

PROGRAM:

23 octombrie 2015

– Slujbă de pomenire a poetului D. Bolintineanu;

– Depunere de flori și candele la monumentul poetului;

– Lansarea cărții d-lui Stelian Gomboș, *Minunat este Dumnezeu*;

– Vernisarea expoziției *Creații bolintinene*, sub motto-ul *De la neolitic la Bolintineanu*;

– Inaugurarea sucursalei Bolintin Vale a *Centrului de Etică și Strategii* (CES), președinte Gl. bg. (r) Gheorghe DRAGOMIR

– *Europa noastră ?* – Dezbatere privind situația politică pe plan mondial și european, evoluții și implicații în planul politicii interne și externe a României, susținută de Gl. bg. (r) Gheorghe Dragomir și invitații săi. Invitat special Ioannis Dionysatos (Grecia).

24 octombrie 2015

– *Scriitori în vizită la Bolintineanu* – întâlnire cu scriitori contemporani reprezentativi și creațiile lor: Ion Andreiță, Nicolae Dan Fruntelată, Florin Colonaș, Victoria Milescu, Florentin Popescu, Nicolae Scurtu.

Instituții partenere: Asociația „România în lume", Liceul tehnologic „Dimitrie Bolintineanu", Școala gimnazială Bolintin Vale, Școala gimnazială Florești-Stoenești, Editura RawexComs, Consiliul Local și Primăria Bolintin Vale.

Revista poate fi procurată, în București: de la Anticariatul UNU (str. Academiei), de la chioșcul de presă din Piața Romană (La Coloane) și de la sediul Editurii RAWEX COMS (Calea Griviței, nr. 403, Bl. R, sector 1); în Bolintin Vale: de la Librăria Traian Chiva și de la sediul redacției.

Cărțile se primesc pe adresa redacției (str. Partizani, nr. 41A, Bolintin Vale, Giurgiu), iar manuscrisele pe adresa de e-mail: revistasud@yahoo.com.

Revista "SUD" recomandă autorilor sudiști și din alte părți de țară Editura - RAWEX COMS, București, pentru publicarea unor volume de poezie, proză, teatru, eseu etc.

Indiferent de tiraj, pentru debutanți se oferă o reducere de 10%; pentru autorii publicați reducerea este de 5%.

Editor: Raluca Tudor

Telefon editură: 0720 773209

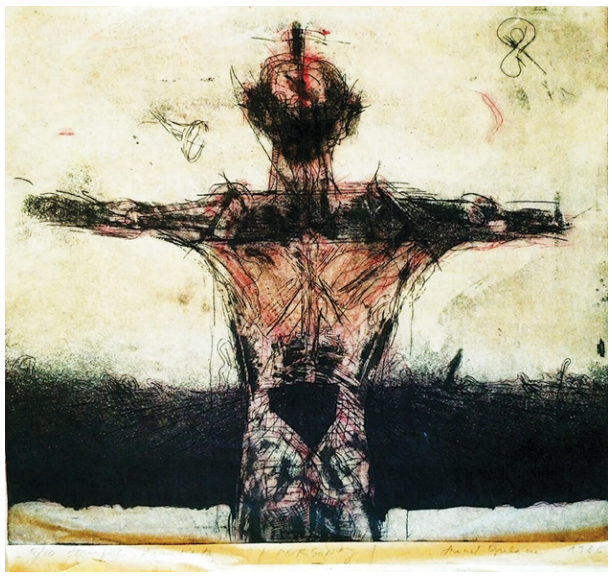
Consilier editorial: Vasile Grigorescu

Telefon revista "SUD": 0786 455702

Pledoarie pentru o colecție de grafică

Florin COLONAȘ

Pentru cel care vizitează galeriile de artă ale Parisului este ușor de observat existența magazinelor care expun în exclusivitate lucrări de grafică, fie că este vorba despre opere ale francezilor sau ale străinilor. Unii galeriști preferă arta modernă, alții pe cea clasică. Pe simeze își găsește locul gravură în variatele forme pe care această disciplină artistică le acoperă, fie creion, pastel, tuș

Aurel Bulacu - *Peisaj*, 1976

sau orice altă modalitate aleasă de artistul în cauză.

Gravura, orice s-ar spune, reprezintă o formă a artelor vizuale mai greu de asimilat de către privitor, putând fi socotită ca fiind mai „rece" în dialogul cu privitorul. Pentru înțelegerea gravurii sunt necesare fie cunoștințe deosebite de artă plastică, fie un spirit excepțional dotat, care sesizează subtilitățile acestei specii de artă.

La noi, în ultimul timp, gravura se practică într-un accentuat *diminuendo*. Pentru practicarea ei, fie că este vorba despre xilogravură, linogravură, gravuri cu acul pe oțel sau cupru, sau orice altă varietate, fiind necesare anumite condiții tehnice. Dacă pictura se poate face într-un spațiu improvizat, pentru gravură sunt necesare nu numai instalații chimice dar și mecanice, cum este presa, utilaj masiv, care ocupă mult spațiu.

De ce se practică din ce în ce mai puțin gravura ? În primul rând s-a pierdut tradiția. Între cele două războaie mondiale funcționa un atelier de gravură faimos. Este vorba despre atelierul profesorului Simion Iuca (în strada Iulia Hașdeu), care a făcut întradevăr școală. Pe aici au trecut Lili Pancu, Iulia Simu, Lucia Cosmescu, soții Micoș, Wanda Sachelarie, Hortensia Masichievici, Nuni Dona, Edith Mayer și o serie întreagă de alte talente. Profesorul Iuca avea, de asemenea, un atelier cu o presă spectaculoasă (aflată și astăzi pe aceeași poziție), în stradela Termopile, unde aveau loc fructuoase ședințe de creație, în care se discutau probleme teoretice, puse în practică imediat, cu un eficient rezultat.

A existat apoi un imobil al U.A.P. cu multe ateliere și un pod amenajat pentru expoziții și simpozioane, în strada Drana, dar și acesta e trecut în amintire...

S-au pierdut nenumărate spații ale atelierelor de creație, ca și săli de expoziție, interesul caselor de licitație este foarte scăzut pentru acest *gen minor*, care nu oferă satisfacția profiturilor mari. Să fie oare așa ?

Proprietarii de galerii urmează aceeași cale respingând mai mult sau mai putin direct, ideea expunerii acestui gen, care are atâtea subtilități de tehnică și de imagine.

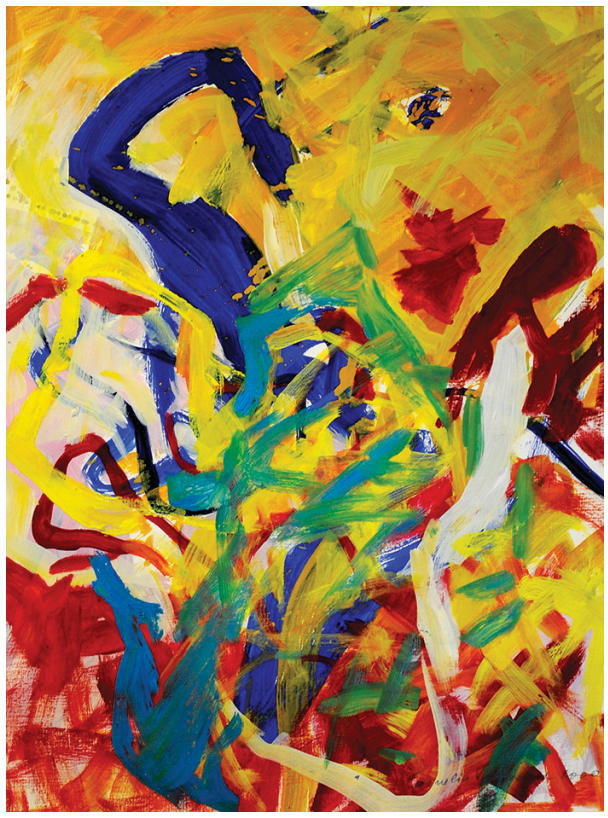
Norocul cel mare este acela că tezaurele Bibliotecii Academiei ne bucură din când în când cu minunățiile aflate în păstrare. La fel și Muzeul Național de Artă al României, care organizează temeinice expoziții tematice, așa cum a fost de curând cea dedicată unui călător străin, Theodore Valerio, care din notațiile și schițele peregrinărilor pe meleagurile valahe a impregnat plăcile de zinc ale gravorului cu imagini de la Dunărea de Jos sau din alte provincii.

Asistând la această distanțare treptată a colecționarilor de arta gravurii, nu mică mi-a fost mirarea când, invitat fiind să vizitez un spațiu instituțional privat, unde aflasem că se găsesc ceva lucrări de artă din domeniu, m-am întâlnit cu o sumedenie de lucrări și cu o cohortă de graficieni ai ultimei jumătăți de veac. De la etajul al șaptelea al unui edificiu aflat pe malul dâmbovițean al Cotrocenilor, cu o minunată perspectivă asupra cartierului, dar și asupra celui învecinat al Grozăveștilor, m-am trezit într-o incintă elegantă, a unui birou de avocat, veritabilă galerie de artă.

Ocupând o suprafață de peste cinci sute de metri pătrați, societatea cu 25 de avocați a domnului George Șerban, are în momentul de față, prin voința proprietarului, un rol dublu: juridic și în egală măsură artistic.

Sunt condus cu multă amabilitate prin labirintul de camere și culoare, în care fiecare perete este înnobilat cu lucrări de grafică. Fiecare lucrare este înrămată cu grijă, observându-se dorința de a fi cât mai bine pusă în valoare. Cu o infinită răbdare, gazda care conduce această solidă întreprindere îmi dă detalii despre opere și despre artiști. Deși, fapt evident, este un om cu o agendă încărcată, găsește timpul necesar de a se ocupa cu toată atenția de vizitatori. Îmi spune că este bucuros de oaspeți. Mi se destăinuie că prin artă se destinde în cel mai fericit mod. Confortul oferit de artă îi sporește capacitatea de travaliu în munca juridică. Permanent preocupat de ridicarea nivelului activității firmei, este în același timp mereu atent la creșterea calitativă a colecției de grafică.

Vorbește cu mult elan despre tinerii din firmă, pe care-i laudă și este foarte mulțumit de aceștia care, la rându-le, dovedesc multă ambiție profesionala. Între salariați se află și cei doi fii, gemenii Bogdan și Alexandru, care-și urmează părintele în carieră, dar care încep să fie din ce în ce mai interesați și de fenomenul artistic. Dragostea filială și-o extinde și la suflarea juvenilă a firmei și-mi exprimă opinia că toți membrii acestei „familii juridice" au început sa fie încântați de mediul în care lucrează, exprimându-și cu timiditate părerile, dar participând cu mult entuziasm când o piesă nouă poposește pe simeza vreunei încăperi.

Corneliu Vasilescu

Pe sutele de metri ai pereților, astăzi, lucrările nu mai au loc. Daca ne gândim că în urmă cu un număr de ani avocatul Șerban, în efortul său de a crea un mediu ambiental cât mai prietenos cabinetului său avocațial, încadra reproduceri tipografice ale marilor maeștri, iar astăzi tinde să-și extindă sfera preocupărilor de pasionat de grafică către începutul secolului al douăzecelea, ne dăm seama, cu ușurință de saltul calitativ realizat, mărturie a unei pasionate atracții către ce înseamnă fenomenul artistic.

O îmbinare fericită, pe diversele panouri generoase oferite de pereții vopsiți cu o nuanță deschisă, o legătură artistică între generații, delectându-ți privirea cu operele în varii tehnici și într-o bogăție de tematici, abordate grafic, pictural sau sculptural. În această efervescență compozițională întâlnim lucrările lui Vasiel Kazar, Florin Cimbozaru, Gheorghe Leolea, Wanda Sachelarie-Vladimirescu, Paula Ribariu, Aurel Cojan, Vladimir Șetran, Alin Gheorghiu, Ștefan Pelmuș, Liviu Stoicoviciu, Vasile Tolan, Mircea Dumitrescu, Nicolae Săftoiu, Ion Pacea, Vasile Anghelache, Ion Athanasiu-Delamare, Vasile Gorduz, Gh. Apostu, Ion Iancuț, Vasile Grigore, Paul Gherasim, Gh. Iliescu-Călinești, Florin Mitroi, Mircea Roman, Corneliu Vasilescu, pentru a aminti doar câteva nume din impresionantul repertoriu pe care-l poartă simezele.

Ceea ce este remarcabil la acest personaj ocupat și solicitat în meseria sa, este entuziasmul de a descoperi noi artiști, ca și bucuria juvenilă de a cerceta și a fundamenta ceea ce a aflat nou.

Există și o disponibilitate în a sprijini pe alții, ceea ce trebuie

Dan Erceanu - *Gravură*, 1985

să recunoaștem este o trăsătură nobilă pentru un colecționar, care în general are o tendință egolatrică. De asemenea notabilă și totodată nobilă atenția domnului George Șerban față de studenții de la Universitatea de Artă, creînd câte un post, remunerat onorabil, pentru fișarea lucrărilor din incinta istituției pe care o păstorește.

Florin Mitroi - *Personaj*, 1986

Ardenta pasiune „de facto" a lui George Șerban pentru artă se transformă într-o înflăcărată și veritabilă pledoarie pentru arta de calitate.

[Imaginile care ilustrează acest articol provin din „Colecția de artă contemporană avocat George Șerban"]

Sud

Director fondator: Constantin Carbarău
Redactor șef: Vasile Grigore. **Senior editor:** Florentin Popescu
(tel.: 0246.270.633; 0720350555, revistasud@yahoo.com)
Colectiv de redacție: Ștefan Crudu (secretar general de redacție), Constantin Bărbuță, Constanța Crudu, Marian Grigore, Corneliu State, Gabriel Dragnea, Ciprian Necșuțu, Geanina Mehedințu
Prelucrare imagini: Mircea Paraschiv

Redacția și administrația:
Str. Partizani, nr. 41A, Bolintin Vale, județul Giurgiu

ISSN 1224-7367
PREȚ 5 lei

Concepție grafică: Raluca Tudor
RAWEXCOMS
Editura RAWEX COMS SRL
ralucatudor2000@yahoo.com; 0720 773209

Tipar: Oscar Print

Revista Sud publică opiniile colaboratorilor săi oricât de diverse ar fi acestea. Responsabilitatea pentru conținutul fiecărui text aparține, în exclusivitate, autorului.